

PORGazeen 68

**PRACUJE, PRACUJEŠ,
PRACUJEME**
Přehled brigád od vaší
milované oktávy

**CO JSEM DĚLAL O
PRÁZDNINÁCH**
Aneb PORGáni na
cestách

MINIRECENZE

Co se děje ve
světe kultury

STALO SE

Vše, co jste chtěli
(a možná i nechtěli)
vědět

Úvodník

Drazí čtenáři,
 držíte v rukou tentokrát snad skutečně poslední číslo Porgazeenu, které vychází pod mojí nadvládou. (Život je nevyzpytatelný, loučila jsem se s vámi už loni, tak to letos přeskočíme.) Čas utíká rychle a je ho málo, Vánoce už buší na dveře, prezidentské volby na ně začínají škrábat prstíky, my maturující jsme sotva doplesali a už zběsile přemítáme, kam pokračovat po PORGu a jak zdárně zvládnout zkoušku dospělosti. Ale i přes to přese všechno si necelá dvacítká studentů našla čas vytvořit pro vás další číslo Porgazeenu. A já vím, jste mladý a furt vám někdo něco přikazuje. Dělej si úkoly, rozhoduj se zodpovědně, chod' k volbám! Ale já chci pro změnu prosit. Prosím, čtěte. Čtěte noviny, zprávy, knihy. Čtěte, abyste byli vzdělanější. Čtěte, abyste prolomili mlčení. Čtěte, pro radost. Ale zůstaňte informovaní a odhodlaní rozvíjet se. (A samozřejmě, čtěte Porgazeen. Víc než jenom Perly. Jsou tu skvělé články o cestování, o školním životě, je tu poezie. Fakt to za to stojí.) Díky.
 Krásné a klidné Vánoce,
 Vaše Františka

Úvodník	2
Stalo se	2
How to Basic— Přežití běstviny	3
Otázky na českého studenta ve Francii	3
Střípky z Amstru	4
Island	6
Gaustabamen: Léčba klaustrofobie šokem	8
Vídeň: O těžkém začátku a tuně kebabů	9
Balkánské náhody	10
Job board—recenze na brigády	12
Menstruace pro pokročilé	16
Kompars	17
Zpěv míru	17
Prvovolby	18
Český model amerického kongresu	18
Nejsou volby jako volby	19
Píseň pro pana školníka Miroslava Bejčka	19
ICT Crowd	20
Hudební vokno	21
Štěpánovo seriálové okénko	21
Minirecenze	22
La page française	24
Sie Deutsche Seite	25
Oklédnutí za další (ne) úsoěšnou sezónou	26
Vklíněný listopadový den aneb veteránský listopad	26
Perly sviním	27

Stalo se

Nové záchody a make-up už máme, teď už zbývá jenom toaletní papír. * Zvolili bychom Piráty. * Septima vás moc nebaví. Sebe samu taky ne. * axolotlové a morčatárna * ŠVP v paneláku v lese * PORGhub vs. PORG memes for alcoholic teens * vídeňské sídlo J. S. oblíbeným letoviskem porgánů * Služby našich skvělých profesorů jsou už k dispozici i našim rodičům. * Nový předmět: opět měníme barvy písma ve wordu. * Filmovky se dočkal už i nižší gympl. * T. F. je sice matematik, ale počítat pizzy fakt neumí. * Terciány asi nebavily filmy, a tak si udělali turnaj v planku a klicích. * Š. Š. a M. J. vedou válku v označování na facebooku. * Vlňa kariérního poradenství, která stejně nic kloudného nikomu nepřinesla. * Poslední šance udělat nějaký průšvih aneb pan školník jde do důchodu. * CAV stále na chvostu tabulky * J. Š. pirátem silnic (bude P. V. s traktorem pirát polí?) * Oktáva žije plesem a díky (more like kvůli) předtančení hlavně ve škole. * zákaz televizí * D. N. po dvou měsících septimu opustila, tak doufejme, že K. V. vydrží déle. * Do kvinty přišel A. S. a dívka, která momentálně studuje ve Francii (?!). * Kvarta měla třídní výlet, pokud se tak ale vůbec můžou tři dny ve škole v hrozně zimě nazývat. * Terciáni se porvali o lavice, sice to prý nebylo takové drama, ale musel zasahovat T. F. * M. K. a F. B. byli úspěšní i za oceánem, zatímco J. Z. se neúspěšně snaží doma. Nepomáhá mu ani vlastní speciální algoritmus. * Š. Š. byl v kině s E. V., tím ale jejich interakce skončila. * B. K. to zkouší na sekundánky, zatím neúspěšně. * E. H. + M. L. H. * A. Ž. + O. H. * K. J. a A. K. (asi, hlavně maj matching kožený bundy) * A. J. a Š. L. jsou pořád spolu, ale on by chtěl něco víc – vydrží jim to? * Š. Ch. chce T. H., ta má ale oči pro jiného. * Septima se rozjíždí: E. V. + M. B., A. M. + V. Š. (k uzávěrce, tímto tempem by se nikdo nedivil, kdyby něco přibýlo) * veliký překvápko K. F. + Š. V. * K. Š. + D. Z. * A. T. + A. H. * M. H. + K. M. * J. Ž. + O. P. * P. N. + M. V. * T. F. + F. Ch. * K. V. + O. A. G. * N. D. + P. V. *

HowToBasic: Přežití Běstviny

Co je Běstvina pro primány? Noví lidé, zábava, zážitky (snad). Pro septimány? Obavy, dohady, stres. Ale existuje elegantní možnost, jak se vykroutit ze všech hádek o tom, jestli je lepší, aby se chodilo při bojovce budít po jednom nebo po dvojicích, jestli bude famfrpál odpoledne nebo dopoledne a kolik lidí má umřít při závěrečné bitvě. A to ještě tak, že vám nikdo nemůže vynadat, že jste nic neudělali. Běžte do kuchyně!

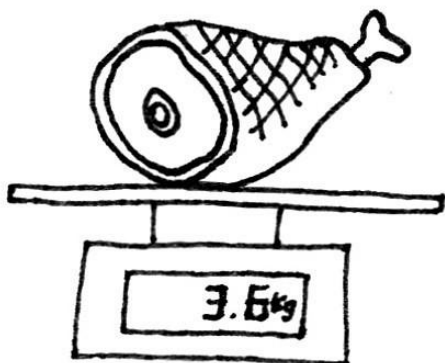
Celá věc začala zábavně už tím, že před odjezdem si náš kuchařský tým rozdělil suroviny, které bylo třeba koupit. Na mě vyšel mimo jiné sýr a šunka, což se zdá být snadné, ale když je to na čtyři dny a pro šedesát lidí, zas taková sranda to není. Jednak ta paní, co to vážila, si málem přivodila infarkt (protože 3,6kilové kusy úplně neexistují) a za druhé jsme to neodhadly finančně, a tak jsme musely platit dvěma kartami a pak ještě v hotovosti, takže půlka libeňského Kauflandu se sešla ve frontě za námi.

Pravda, naše situace byla o mnoho jednodušší tím, že se s námi vydal seznamovat i odborník na všechno včetně stravování RNDr. Jakub Haláček (jinak bych samozřejmě vařit nešla), který své kulinářské vášně opravdu nekrotil a místo původního Lukášova plánu (párky, špagety, párky, buřty, párky, rizoto, párky) vymyslel menu srovnatelné s luxusními restauracemi nebo minimálně o několik levelů výš, než byl náš původní záměr. Takže naše práce spočívala v tom, že jsme třeba celé dopoledne míchali omáčku ke kuřeti na paprice, aby byla dokonalá (nakonec byla!), nebo jsme pomocí sériové výroby obalili asi sto padesát řízků.

Neříkám, že to nebylo náročné (psychicky). A taky si moc neužijete primány. Já jsem je v rámci programu viděla při seznamování, u táboráku a při fotbale posledního den, a to jsem ještě musela z kuchyně utéct. Ale zase si ušetříte nervy, určitě se naučíte něco, čím pak můžete oslňovat, a škola vám navíc proplatí potravinářský průkaz.

P. S.: Poznámka pro příští generace: 3,6 kg šunky je zbytečně moc.

Tereza Fremundová, septima

Otázky pro českého studenta ve Francii

Každý se při příjezdu na nové místo vždy setká s hromadou otázek, nikde ale s takovým množstvím, jako když přijede do ciziny. U mě se cizinou stala Francie, přesněji řečeno Haguenau (malé město blízko Strasbourgu). Je zvláštní, že lidé ve Francii nevědí o České republice skoro (nebo vůbec) nic. Jejich otázky jsou překvapivé, podivné a občas i zábavné. Zde máte některé z nich.

O Česku a Praze

Česká republika (o Praze ani nemluvě) asi nepatří mezi oblíbená témata místních zeměpisářů. Když jsem ji ukazoval na mapě, byli velmi překvapeni, že je vlastně docela blízko.

„Už jsi viděl Strasbourg? Velký město, co? A ta Praha, to je menší než Haguenau?“ (Strasbourg má 300 000 obyvatel, Haguenau 30 000.)

„Proč se Praze říká stověžatá?“

„V Česku se mluví anglicky?“

„Jaký je hlavní město Prahy?“

„Česká republika... Jó, ty myslíš Československo?“

„Praha, Praha... To je někde na Ukrajině?“

O češtině a francouzštině

Francouzi jsou posedlí svým jazykem, většinou opravdu mluví jenom francouzsky. Angličtinu a němčinu sice mají, ale i učitelka má s jejich přízvukem problém jim rozumět. Anglická slova vyslovují francouzsky, čímž se dostanete třeba k Žorži Klunimu (George Clooney).

„Řekni něco česky!“

„Viděls Egzo riš?“ (Hacksaw Ridge)

„Máte v češtině sprostý slova?“

„Minulej rok nás holky z Prahy naučili nějaký sprostý slova.“ (Fakt dík, ani v Česku jsem tolikrát slovo „kurva“ neslyšel.)

„Přelož nám tohle sprostý slovo do češtiny.“

„Syn psa.“

O mém pobytu, kultuře a rozdílech

I jednoduché otázky vás překvapí. Mezi Prahou a Haguenau je nemalý rozdíl, a to skoro ve všem. Jídlo, oblíbení, lidé...

„Proč jsi tady, když jsi mohl jet do Anglie?“

„Máte v České republice taky Simpsonovy?“

„Máš holku? Jo? Škoda, Marie by někoho potřebovala.“

„Je tam u vás hodně černochů?“

„Víš, že vypadáš jako Ken od Barbie?“

„Kolik ti je? Aha, 17, já myslela, že přes dvacet...“

„Kolik ti je? 17? Já myslel, že 15.“

Otto Goldflam, sexta

Střípky

Původně měl na tomhle místě být klasický prázdninový cestopis o týdnu stráveném v Nizozemsku, jenže takových cestopisů je spousta a většina z vás je (obzvlášť v PORGazeenu) nečte.

(i když o hodně přicházíte). Proto jsem se rozhodla zaznamenat jen pár vzpomínek a útržků, nálad nebo zajímavých míst, která jsem začátkem srpna viděla.

ILUSTRACE
BUDE

Na kafe v kostele

V Haarlemu je ve všední den dopoledne mrtvo, malebné městečko má všechny obchody zavřené. To ale neplatí pro místní katedrálu, jejími zdmi se rozléhají zvuky varhan neznámého hráče, který evidentně cvičí, ale i tak tóny linoucí se pod klenbami působí majestátně. V jedné z postranních lodí navíc prodává starý pán kávu za euro, a tak si sedáme k ošuntělému stolečku pod gotické oblouky a naplno vychutnáváme sakrální atmosféru.

Pride na vodě

Vystupujeme z velké nádražní haly přímo v centru města. Místo pražských třiceti stupňů je tu dvacet, ale ulice hýří barvami právě probíhajícího (a proplovajícího) průvodu Pride. Duhové vlajky jsou vidět všude, hlasitá hudba se mísí s všudypřítomným oděrem marihuany a my si skrže davy klestíme cestu k ubytování.

Vítr, vítr a moře

Stejně jako polovina města dostáváme nápad podívat se na nejbližší pláž, která je našťastí dost velká pro všechny. Slunce se snaží a intenzivně svítí a hřeje, jenže přes silný vítr není jeho teplo cítit, takže ve výsledku na sobě máme mikiny. Jdeme bosé po pláži dál a dál a mjíme rodinky opalující se v závětrří všudypřítomných větrolamů. Na konci pláže začínají travnaté duny, po kterých se prohánějí daňci a cyklisté.

Krásy domů ze 17. století

Po schodech dvakrát užších i strmějších, než jsou ty na půdu, před sebou tlačím kufr. Jde to přesně tak špatně, jak to zní, ale nakonec se dostávám do 2. patra, do (na týden) našeho nového bytu v jednom ze starých amsterdamských domů. Vypadá to tu krásně, ale v místnosti se záchodem a sprchou je trochu zima, protože je součástí nevelké venkovní přístavby.

ILUSTRACE

Z Amstru

ILUSTRACE

Dav u slunečnic

Prší a schováváme se v galeriích. Ta s moderním uměním je zábavná i krásná, za zmínku stojí třeba sbírka tradičního nizozemského výtvarného hnutí De Stijl. Hned vedle stojí muzeum skrývající díla Van Gogha a za ne zrovna levné vstupné se můžeme mačkat mezi davy návštěvníků a místy snad i obdivovat díla věhlasného holandského malíře. Čas utíká a blíží se sedmá, zavírací hodina. V poslední čtvrthodince se galerie vylidňuje a já zůstávám sama před slavným obrazem slunečnic. Žádná reprodukce se nevyrovná originálu. Zářivé i tlumené žluté barvy, energické tahy štětcem, jemné světlo, to všechno na plátně ožívá a na pár desítek vteřin patří jenom mně.

Skansen turismu

Z vlakové stanice Zaanse Shans vyráží dav návštěvníků směrem ke skanzenu větrných mlýnů. Ve vzduchu je cítit intenzivní sladká vůně z místní továrny na čokoládu a my následujeme turisty až mezi stále funkční větrné mlýny, které jsou opravdu krásné, ale množství lidí v jejich okolí už nikoliv. Míříme proto malým přívozem na druhý břeh, kde je pro změnu liduprázdno, a pomalu procházíme mezi domky zpět k vlaku. Cestou však potkáváme ještě příjemnou a domáckou kavárnu, kde si povídáme s milou majitelkou a kupujeme pravé holandské kakao.

12–15 000

Tolik kol vyloví ročně z místních kanálů. Cyklisté a cyklostezky jsou všude, a když přecházíte přes silnice a nepřejede vás auto, nemáte ještě ani zdaleka vyhráno.

Výloha s červeným světlem

Proslulá čtvrť červených luceren, ve které jsou koncentrovány nevěstince, strip kluby i prostitutky pracující na volné noze, barví v noci vodu v kanálech do ruda svými neonovými světly. Ve velkých skleněných výlohách stojí spoře oděné ženy, které se usmívají na kolemjdoucí turisty i budoucí zákazníky. Dívat se může každý, ale fotit se tu nesmí.

Příští stanice – Rotterdam

Jedeme na letiště, a protože vlak právě zastavil, hrneme se uličkou ke dveřím. Jenže cestujících mířících stejným směrem je hodně, postup pomalý, a tak se cesta ven zavírá těsně před námi. Zmocňuje se nás lehká panika a zběsile, ale marně mačkáme tlačítko otevírající dveře. Po dlouhých vteřinách trvajících snad celou věčnost nás vlak nakonec pouští ven, takže jsme na letišti a stíháme letadlo. Ale o krásy Rotterdamu, následující stanice, jsme přišli.

Nora Třísková, oktáva

Island

Ráda bych napsala nějaký souvislý text o svých dvanácti úžasných dnech v Zemi ledu a ohně, ale dělali jsme toho tolik, že by to vyšlo klidně na půlku Porgazeenu. Rozhodla jsem se to tedy alespoň shrnout do pár odstavců, které podle mě Island celkem vystihují.

Jak jsme si dali pizzu za 500 Kč

Pokud nejste zrovna milionáři, asi si na Islandu moc nepochutnáte. Ceny jsou přibližně čtyřikrát vyšší než u nás, mimo jiné proto, že se mnoho potravin musí dovážet. Rozhodli jsme se, že peníze budeme radši investovat do výletů a lepšího auta, a tak jsme si předem nakoupili spoustu těstovin a polévek ze sáčku a každý večer je jedli. Na celodenní výlety jsme si pak většinou dělali toasty, a i když proti nim nic nemám, už jsem se nemohla dočkat, až si dám něco jiného.

V restauraci jsme jedli jen jednou a to hned v hlavním městě Reykjavíku. Neměli jsme totiž na prvním ubytování kuchyň, a tak jsme mohli buď hladovět, nebo se plácnout přes kapsu. Naše rodina si dala dvě pizzy za v přepočtu 1000 korun, nejen že nebyly moc dobré, ale ani se nikdo z naší rodiny moc nenajedl. Kristýnka si o pár dní později dala hot dog za pár set, protože už jí hrozně chybělo maso.

Jak jsme byli mokří 24/7

Na Islandu je fakt, fakt, fakt zima. Reykjavík je nejsevernější hlavní město světa, z čehož nám bylo jasné, že se tam rozhodně moc neohřejeme. A nejen to, byli jsme také docela často mokří. Určitě se vyplatí investovat do nějaké lepší pláštěnky, protože tu jsme si tam v podstatě nesundali. Pokud zrovna nepršelo, zaručeně byl blízko nějaký vodopád a když jsme ho chtěli vyfotit, museli jsme jít občas dost blízko. Ty samy by vystačily na jednu kategorii, ale nemá cenu o nich vyprávět, když nemůžete vidět fotky. Je jich opravdu hodně, a spousta z nich je dokonce v našem „nej“, alespoň v Evropě.

Jak jsme lezli na aktivní sopku a skoro nic o ní nevěděli

Na Islandu je asi 130 sopek a z toho třicet je stále aktivních, poslední výbuch sopky Eyjafjallajökull v roce 2010 zastavil leteckou dopravu po celé Evropě. My jsme se byli podívat na sopce Hekla, jedné z těch aktivních sopek, která naposledy vybuchla v roce 2000. Je možné vylézt až na vrchol, ale doporučuje se tak dělat pouze s průvodcem. Bohužel jsme neměli tolik času, a tak jsme se rozhodli se jen podívat blíž k ní. Po asi dvaceti minutách cesty mezi ztuhlou lávou jsme se rozhodli zaparkovat auta (spíš náhodně zastavit, rozhodně se nedá říct, že by tam někde bylo parkoviště) a jít dále pěšky. Po asi hodině cesty v nepříjemném strmém svahu jsme došli na vrchol menšího kopce, odkud byla Hekla hezky vidět. Vyfotili jsme ji a rozhodli se vrátit. Na cestě zpátky jsme se zastavili u informační tabule, kterou se nám cestou k sopce nějak podařilo minout. A díky bohu. Jsem ráda, že jsem si jí nevěšila, asi bych se k Hekle neodvážila ani přiblížit. Na ceduli bylo totiž napsáno, že sopka zatím vybuchovala přibližně každých deset let. (Od roku 2000 už to ale bylo 17 let, neměla by tedy brzo vybuchnout? O dalším výbuchu seizmologové zjistí 30 až 80 minut před ním. Za 80 minut bychom pomalu ani nedošli zpátky k autům, a že bychom dostali varovnou smsku. Jo, ta by nám v té chvíli fakt dost pomohla.)

Jak jsme se skoro o půlnoci vydali za ztroskotaným letadlem

Po dalším dlouhém dni jsem se těšila na večerní odpočinek, který nás výjimečně čekal. Ještě jsem ani nestihla vstřebat nový hotel a už jsem ho zase opouštěla. Zjistili jsme totiž, že jen pár kilometrů od tohoto ubytování je ztroskotané letadlo, které jsem si hrozně přála vidět. To, že bylo dost pozdě večer nás neodradilo, protože v létě je na Islandu

v podstatě pořád světlo, až 21 hodin denně.

Vzali jsme foťáky a vyrazili na zdánlivě nekonečnou cestu černou pouští k letadlu. Cestou tam mi tato nehostinná příroda a silný vítr nijak nevadily, mohla jsem se totiž těšit na fotografický zážitek. U letadla jsme strávili asi hodinu a půl, která utekla neuvěřitelně rychle. Několikrát jsem ho prolezla, nafotila ze všech možných stran a prohlédla si každý detail. Zpátky se mi rozhodně vracet nechtělo, ale bylo už asi půl 12 a zítra nás čekal další náročný den. Neustálé světlo je rozhodně hlavně výhoda, ale člověk je snadno zmaten a myslí si, že je ještě celkem brzo. Než jsme se dostali do postele, bylo už dávno po půlnoci. A venku? Tam tma ještě zdaleka nebyla.

Jak jsme radši nedýchali

Kromě sopek je na Islandu nespočet malých jezírek s vroucí vodou a sírou, která radost z teplejšího vzduchu kolem nich kazí nepříjemným zápachem. Ráda bych řekla, že si na to člověk zvykne, ale nezvykne. Zpočátku jsem normálně dýchala, rychle fotila a pak odbíhala dál na „čerstvý“ vzduch. Později jsem ale radši rovnou zadržela dech a dávala si přes nos šálu. Pokud se ale člověk chce vykoupat v jednom z mnoha přírodních horkých jezírek, což rozhodně doporučuju, bude si muset zvyknout.

Islandané si horké vody užívají nejen v přírodních jezírkách, ale také v Reykjavíku. Voda je totiž vedena v kanálech pod silnicemi, a v zimě na ní tak roztává sníh a nekomplikuje dopravu.

Jak jsme sledovali velryby

Mnoho z vás už předpokládám bylo na nějaké plavbě za účelem vidění delfínů, želv, žraloků, nebo podobných vzácných vodních živočichů. A kolik z nich bylo úspěšných?

V případě naší rodiny bylo toto číslo rovno nule. Dost jsme se tedy obávali, že to takto dopadne i s těmito mořskými obry, a ještě k tomu budeme mrznout. Být na severu Islandu a nejet se podívat na velryby je ale skoro jako být v Paříži a nejet na Eiffelovku, a to jsme nemohli dopustit. Kdo z vás mě víc zná, ví, že mi je skoro pořád zima, proto pro mě představa plavby v severním ledovém oceánu byla opravdu hodně děsivá. Nebyla jsem ale ochotná kvůli mrazu přijít o vidění velryb, a tak jsem se na něj pořádně připravila. Množstvím oblečení, které jsem na sebe zvládla obléknout, jsem byla hodně překvapená, takže se o to s vámi podělím: silonky, teplé ponožky, lyžařské podvlíkačky, šušťákové kalhoty, kalhoty na lyžování, košilka, dvě termo trička, hodně teplá mikina, lyžařská bunda, rukavice, šála a čepice. Aby toho ale nebylo málo, dostali jsme na lodi speciální teplou kombinézu a pláštěnku. Po pár desítkách metrů a neuvěřitelném houpání lodi mi bylo jasné, že pokud se při pokusu o vyfocení velryby moc nakloním z lodi a vypadnu, zaručeně se ve svém teplém oblečení, které vypadalo jako skvělý nápad, utopím. Ujistění paní průvodkyně, že se jim to zatím nestalo, mě moc neuklidnilo, protože vždycky musí být někdo první, že? Vypisuji jen své pesimistické obavy, tak bych se měla konečně přesunout k samotným velrybám. Po asi hodině a půl plavby a obav z naší klasické smůly nám paní průvodkyně řekla, že už jednu velrybu vidí. Za pár minut jsme ji viděli i my, a ne jednu, ale dokonce tři. Na svůj strach z vypadnutí jsem hned zapomněla a nakláněla se z lodi, až mě musel přidržovat táta. Fotky ale mám a nespadla jsem, takže všechno dobrý. Byli jsme nadšení a s úžasem sledovali, jak velryby proplovají jen pár metrů od nás. Na cestě zpátky jsme dostali kakao a skořicového šneka, a to už

jsem mysleli, že plavba lepší být nemůže.

Pokud vám tedy nejste nároční na jídlo a nevadí vám aktivní sopky a mráz, rozhodně se na Island vydejte. Věřte mi, že budete uchváteni a nebude se vám chtít domů. Já se tam rozhodně někdy hodlám vrátit. Neviděla jsem totiž ještě jeden islandský fenomén – polární zář, a tu si rozhodně nechci nechat ujít.

Klára Šimonová, oktáva

Gaustabanen: léčba klaustrofobie šokem

V Norsku, zemi hor, trajektů, tunelů, deště a předraženého alkoholu, se nachází jedna kuriozita skrývající se za nicneříkající název Gaustabanen. Co to je? Vezmu to jak jinak než zešíroka.

Byly již tři hodiny odpoledne a my se chystali navštívit horu Gaustatoppen, ze které je údajně možné vidět šestinu Norska (haha) a spoustu nádherných jezer (to zase jo). Protože se však již den pomalu, ale neúprosně chýlil ke konci, rozhodli jsme se usnadnit si výstup lanovkou vedoucí pod její vrchol. Zaparkovali jsme na šotolinovém parkovišti, zakoupili nekřesťansky drahou zpáteční jízdenku a směle vyrazili k nástupišti.

První, co nás zarazilo, byla samotná dolní stanice. Byla to totiž velice chladná štola, provrtávající se kamsi do nitra hory. Vlášek, či co to mělo být, však ještě nepřijel, a tak jsem si krátil čas čtením informační tabule, ze které jsem zjistil, že nejdřív pojedeme běžným důlním vláčkem asi 850 metrů do hlubin hory, abychom pak další kilometr vystoupali podzemní lanovkou o sklonu 40o. Mé oko pak spočinulo na dlouhatánském seznamu všech zdravotních pomůcek, jimiž jsou obě části tunelového komplexu vybaveny. Defibrilátor mne ještě nikterak nepřekvapil, ovšem z plynových masek jsem vylekaně zalapal po dechu.

To už však přijela dvojice roztomilých modrých uzavřených vagonků, do kterých se nás naskládalo asi patnáct, a po nastoupení strojvedoucího jsme vesele zamířili směr Gaustatoppen. Po každém projetí bezpečnostní brány (co sto metrů) se tato brána začala pomalu zavírat, což evokovalo pocit, že už se odsud pravděpodobně nikdy nedostaneme.

Po několika minutách cesty do středu země nám strojvedoucí oznámil, že máme vystoupit. Ocitli jsme se v překvapivě prostorné podzemní výhybně, kde můj pohled zamířil výše. Spatřil jsem značně omšelou červenou krabici o výšce asi 170 cm, stojící na neskutečně prudce skloněných kolejkách (oněch 40 stupňů, což je pro vaši představu přibližně 84% stoupání) a poslušně čekající před tunelem tak úzkým, že vyvolával pochybnosti o tom, jestli se tam vůz vůbec vejde. Nastoupili jsme do velmi spoře osvětlené kabiny (čímž myslím jen o malinko osvětlenější než pověstná tma jako v pytli), obsluha lanovky nás zavřela a několika trhanými pohyby jsme se vydali vzhůru.

Jízda byla, jednoduše řečeno, strašidelná. Vůz se na kolejkách z padesátých let všelijak kymácel, příšeří v kabině každých deset vteřin prořízla ostrá zářivka z tunelu, aby se pak na dalších deset vteřin znovu rozhostila téměř úplná tma. Kromě toho sloužila lanovková štola také jako odvodňovací, takže se tunelem rozléhalo hlasité hučení horské bystřiny.

Po chvíli, která se mi v klaustrofobické lanovce zdála jako neúměrně dlouhá, se před námi najednou objevilo trochu jasnější světlo. Zaradoval jsem se, že už z té červené konzervy budu moci vypadnout, ovšem opak byl pravdou. Kola hrozivě zaskřípěla, lanovka se vychýlila ze svého

kurzu a obratně se vyhnula s protijedoucím vozem, aby se pak s podobným lomozem zařadila zpět. Byli jsme přesně v polovině.

Nebudu vás již unavovat zdlouhavým popisem druhé poloviny drncavého martyria, která byla podobně napínavá jako ta první. Důležité je, že jsme asi po deseti až patnácti minutách šťastně zabrzdili v horní stanici, poděkovali jsme strojvedoucímu a vydali se na vrchol. Z vyhlídkové terasy jsme měli skutečně nádherný výhled na okolní jezera a údolí, vafle v přilehlé horské chatě už byly jen takovým příjemným bonusem. Pak již následoval jen sjezd lanovkou a vláčkem zpět k parkovišti, kde jsme náš výlet ukončili chudší o mnoho set norských korun, avšak bohatší o nevšední zážitek.

Vojtěch Voska, kvinta

Vídeň

O těžkém začátku a tuně kebabů

Nerad se stresuju, nerad jsem nervózní a nesnáším strach. Tak jako ostatně asi každý. A tak s končícími prázdninami ubývaly dny do mého odjezdu na zahraniční pobyt do Vídně. Tři dny, dva, jeden a já jsem si vůbec neuvědomoval, před jakou výzvou to stojím. Najednou jsem seděl ve vlaku směr Hauptbahnhof s kufrem, taškou a baťohem se svačinou. Proč se ale stresovat, německy se domluví, bydlení i školu jsem měl zařízenou, bude to v pohodě. Byt, který jsem sdílel s kamarádem mých rodičů, už jsem znal. Umělecký, hodně umělecký a hlavně plný. Všude krabice plné knih a zed' zaplněná všemožnými obrazy. Vážně tak 90 % zdi nebylo vidět. Na záchodě vás překvapí maska bin Ládina, v kuchyni zase sbírka pěti set držáků na vajíčka. Věděl jsem, že doma se nudit nebudu. Díky své (tehdy) jediné kamarádce ve Vídni jsem se zabydlel rychle. Hned první večer jsem strávil v parku. A k mému údivu v samotném centru. Jak jsem totiž později zjistil, ve Vídni se paří jenom v centru. Tisíce teenagerů ve věku 14—20 se v potemnělé Burggarten míjí s opozdilými turisty a u jedné z partiček stojím se svojí vůbec první legální plechovkou piva já a snažím se zapadnout. Ich bin Jonas. Sechzehn. To bylo asi všechno, na co jsem dokázal odpovědět. Jinak jsem rozhovorům moc nerozuměl. Nejtrapnější část večera na sebe nenechala dlouho čekat. „Und Wohkomu?“ (Woher kommst du), zeptal se mě jeden z členů naší početné skupinky. Jen jsem se usmál a snažil se nevypadat blbě. Vůbec jsem mu nerozuměl. Poté co mi znovu, pomalu a o něco málo srozumitelněji zopakoval

otázku, bych se nejradši propadl do země. „Tak já tu chci studovat a žít čtyři měsíce a nerozumím ani tak základní otázky? Co jsem to sakra provedl?!?“

Ano, wienerisch pro mě byla v porovnání s němčinou v hodinách paní profesořky Hillové nerozlušknutelný oříšek. Usínal jsem sice posilněný pivem a šťastný, že jsem našel cestu domů, ale taky pěkně vystrašený z toho, do čeho jsem se pustil. Náladu mi nezlepšil ani rozhovor s ředitelkou školy, kam mám nastoupit. Klepaající se nervozitou jsem ze sebe vykoktal pár slovíček a snažil se usmívat a občas kývat. Zjistil jsem, že není jídelna, a tak si veškerou teplou stravu budu muset obstarat sám. Máma se vrátila do Prahy, kamarád odjel na chatu, a tak jsem v neděli 3. září usínal s množstvím černých, a ještě černějších scénářů zítřejšího dne.

Abych náhodou nepřišel pozdě, stepoval jsem před školou jako jeden z prvních 35 minut před začátkem prvního školního dne. Naštěstí jsem jednoho z mých spolužáků znal z parku, a tak jsem nebyl úplně ztracený. Držel jsem se svého zachránce jako klíště a ve třídě si zabral místo vedle něj. Třída se pomalu plnila. Deset, dvacet, třicet lidí. Do třídy se nosily další lavice a židle, abychom se sem vůbec všichni vešli. Evidentně jsem nebyl jediný, kdo byl absolutně zmatečný, a tak během následující hodiny čtyři lidi přesunuli do jiné třídy a k nám přišli dva jiní. Řešilo se spoustu papírování a já samozřejmě moc nerozuměl. S pomocí angličtiny a pár hodných spolužáků jsem nakonec všechno vyřešil a mohl se naplno pustit do svého dobrodružství.

Jo, první týden nebyl nejjednodušší. Ze celého nového prostředí a tolika nových slovíček se mi vařil mozek. Netrvalo to ale moc dlouho a všechno se začalo obracet k lepšímu. Začal jsem pravidelně hrát stolní tenis, ve škole jsem měl speciální kurz němčiny, a hlavně jsem se lépe poznal se svými spolužáky a zjistil, jak jsou všichni strašně fajn. Po měsíci už jsem si připadal jako právoplatná součást třídy a myslím, že mě tak vnímali i ostatní. Sdíleli jsme problémy z moc těžkých testů, neférových učitelů, ale také radosti z dobrých známek a odpadnutých hodin. Rahlgasse je velká škola. Jen v 5. a 6. třídě je 200 žáků. Přesto ale se na mě všichni usmívali či si se mnou začali povídat ve frontě v obchodě stojícím před školou, který všichni využívají jako jídelnu.

Byly to úžasné čtyři měsíce mého života, a kdybych sem chtěl napsat všechny svoje zážitky a vtipné příhody, měl by tento PORGAZEEN rekordní počet nejméně dvou set stránek. Samozřejmě jsem navštívil všechny muzea a výstavy, byl jsem si několikrát zahrát kulečnick v kulečnickovém klubu, byl jsem ve více než dvaceti parcích hrát fotbal, byl jsem na utkání rakouské reprezentace, měl jsem asi 1320 dūrüm kebabů, všechny „Nicht scharf und ohne Tomaten, bitte“, přece jen, každý den si vařit vás prostě nebaví. Nejen škola, ale hlavně mimoškolní aktivity s kamarády vystřelily moji němčinu o úroveň výš, a tak jsem se přistihl, že ostatní už nezdravím nemastným Hallo, ale používám místní pozdrav. Tak tedy snad brzy na viděnou, Vídeň, a Servus!

Jonáš Stoilov, sexta

5 důvodů, proč jet do Vídně na dyl než na víkend

- Berliner Döner, nejlepší kebab, co jsem kdy jedl (ano, byl jsem i ve Štěpánské), má o víkendu většinou zavřeno.
- Muzeí a výstav je tolik, že to nestihnete všechno projít ani za týden. Navíc je vše pro studenty zadarmo!
- Moc Vídeňáků nepotkáte. Chalupu v Niederösterreich tu má každý.
- Nikdy nepoznáte, co to znamená narvaný metro. (Pokud byste narvaným metrem přeci jen jet chtěli, doporučuji Landstraße okolo půl osmé. Někdy čekáte tři metra, než se vmáčknete.)
- I když si najdete tu nejzapadlejší hospodu, bude o víkendu narvaná.

Balkánské náhody

22 .7. 2017

Nezačalo to moc dobře. Mám pocit, že to do setmění nevyjdu; každý další krok po kamenité stezce vedoucí kamsi vzhůru je skoro nadlidský výkon. Začínám hluboce litovat, že jsem se dole v nížině v improvizovaném baru osvěžil pivem. Po takřka dvaceti hodinách strávených v neklimatizovaném Fordu Tranzit na trase Brno — Albánie, kdy jsem toho moc nesnědl ani nenaspal, a před výstupem do hor to asi nebyl ten nejlepší nápad. Je mi opravdu zle a přes nevolnost nejsem bohužel schopen ani v nejmenším docenit krásu okolních hor. Nakonec jsem to do základního tábora Albánské výzvy v horské vesničce Curraj i Epërm došel těsně po západu slunce. Během několika dalších dní se mi ale kvůli nepovedené kombinaci nedostatečně prošlápých pohorek a ortopedických vložek podařilo slušně zničit nohy a první dny jsem sotva chodil. Aby toho nebylo málo, začalo pršet a přšlo v use tři dny.

Není divu, že se pohoří na pomezí Albánie, Černé Hory a Kosova nazývá Prokletije, albánsky Bjeshkët e Nemunaje, zkrátka Prokleté hory. Po neslavném začátku jsem si mohl být takřka jistý, že horší už to být nemůže. To se během dobrovolničení v „albánských Alpách“ a následného putování po Kosovu, Albánii a Makedonii našťastí potvrdilo.

28. 7. 2017

Za dva týdny malování turistických značek a chození po horách jsem se přírodních krás nabažil až až. Na fotkách vypadají překrásně. Vápenitá suť není ten nejpříjemnější terén, je tu hrozné sucho a mimo lesy šílené vedro, rozhodně se nejedná o nejpříjemnější místo k životu. Setkání s místními bylo poměrně vzácným zpestřením. Proto místo lyrických ód na panenskou přírodu (stačí si vyhledat pár fotek na google obrázcích) raději popíšu jedno setkání s horaly.

Během značení turistických tras byl jedním z vedlejších úkolů průzkum možností ubytování u místních po cestě, pro něž by do budoucna mohl turistický ruch znamenat slušné živobytí. Zjistit od Albánců cenu, ubytovací kapacity atd. je práce hodná detektiva. Na cestě z několikadenní mise zpět do tábora se naše skupina stavila u pasteveckého přístřešku položeném na vrcholu horského hřebene. Cestou do kopce se ozval štěkot psů a brzy se objevila postavička pastevece. Asi

desetiletý kluk psy zpacifikoval a pozval nás do salaše, kde jsem se setkal s dalšími členy rodiny, především s hlavou rodiny, sympatickou paní Lulou a jejím synem. Lidé žijí v podstatě spolu s ovce a krávy; malou čtvercovou obytnou místnost (odhadem dva na dva metry) dělí od chléva jen pár prken. V igelitových pytlících visí mléčné výrobky v různých podobách a stádiích zralosti.

Oblíbenou kratochvílí lidí, kteří se kvůli jazykové bariéře nemají jak domluvit, je prosté ukazování na věci okolo sebe a jejich pojemnovávání. Protože je v očích domorodců turista a Čech v zásadě synonymum, je znalost českých slov i praktická v případě nabízení svých produktů. Proto jsme společnými

silami vytvořili stručný česko-albánský slovník se základními frázemi a slovy jako sýr (djathë), jogurt (kos) či kráva (dhen). Ve chvíli, kdy jsem paní Lule věnoval papír s překlady, jsem si připadal jako obrozenec objevující jakési neznámé nářečí. Samozřejmě se musíme vyfotit (paní Lula se v rychlosti učeše v malém zrcátku a shodí se zebe nevzhledný svetr). Odcházíme s dvěma litry ještě teplého mléka a kilem kozího sýra. Panáka silné pálenky rakii dostáváme každý gratis. Pomalu se schyluje k večeru.

6. 8. 2017

Přizren by se dal popsat jako kosovský Český Krumlov a Karlovy Vary v jednom. Ne že by tu byla kvanta Rusů, pořádá se tu ale velký festival dokumentárních filmů. Právě v dobu jeho konání jsem si náhodou přes starobylé město naplánoval cestu směrem na jih k albánské riviéře. Hodlal jsem si tu poprvé po dvou týdnech dopřát spánek v posteli a hned další den pokračovat na jih do Tirany a k moři.

Osud mým plánům nepřál, a tak mi těsně ujel poslední autobus do Albánie. Na autobusovém nádraží jsem uvažoval, co dál. Už jsem se chystal strávit další noc v přeplněném Prizrenu, nakonec mě zlákal autobusák jedoucí opačným směrem — do kosovské metropole Prištiny. Z minuty na minutu jsem změnil plány a s mírnou nervozitou nastoupil. Minuli jsme monumentální památník NATO, základnu mírových jednotek KFOR a otevřela se před námi přívětivá kopcovitá krajina posetá mešitami a americkými vlajkami zalitá podvečerním sluncem.

Moje rozhodnutí se mi zamlouvá čím dál tím víc — dokud

nevystoupím na příštinském autobusovém nádraží. Představte si Čerňák, ale na Balkáně. Odebral jsem se do kavárny, objednal machiatto, připojil se na wi-fi a našel nejbližší hostel. Musel jsem se přemáhat, abych opustil komfort klimatizované oázy klidu vstříc chaosu periferie. Prošel jsem úzkou uličkou mezi dvěma děsivými paneláky a octl se na bulváru Billa Clintona — pod betonovými monstry se krčí socha 42. amerického prezidenta v nadživotní velikosti. Snažil jsem se jít co nejrychleji a vyhýbat se pohledům zvědavých Kosovanů. Nebylo to příjemné. V útulném hostelu se moje nálada zase zlepšila a v noci jsem se vydal na průzkum města. Po zkušenostech z nádraží jsem měl velmi nízká očekávání, což se vyplatilo: centrum Příštiny mě nakonec nadchlo. Nejde o nejhezčí město na světě, a kromě knihovny, která vypadá jako bunkr tu nic pozoruhodného není.

Co mě na Příštině a na celém Kosovu zaujalo nejvíc, byla všudypřítomná pozitivní atmosféra. Přestože jsem se ulicemi města procházel ještě dlouho po desáté, byly plné korzujících místních, včetně rodin z dětmi. Děti zběsile jezdí na elektrických tříkolkách kolem fontán nasvícených duhovými barvami a chlapi si měří síly na pouličních hrazdách. Rodinné foto se sochou generála padlého v kosovské válce je povinností.

Argumentů, proč se podívat do Kosova je hned několik: je tu hodně, opravdu hodně levně (a platí se tu eurem, což mezi leky a denáry se šílenými kurzy oceníte), díky početné diaspoře se takřka s každým druhým domluvíte německy a budete tu skoro jediný cizinec. Na západě malé země jsou srbské kláštery, které stále hlídají mírové jednotky. A nic z toho bych se nedozvěděl, nebýt pitomého pětiminutového zpoždění.

13. 8. 2017

Bitole se přezdívá město konzulů a je to docela pěkně makedonské město. Na jeho konci pár metrů za kruhovým objezdem to tak ale rozhodně nevypadá. Auto mi zastavilo ani ne za pět minut. Manželé v těsně přededdůchodovém věku. Posadím se na zadní sedadlo a můžeme vyrazit. Mým dnešním cílem je jen asi 35 kilometrů vzdálené Prespanské jezero ležící na pomezí Albánie, Řecka a Makedonie, takže nemám kam spěchat a jsem celkem v klidu. Domlouváme se improvizovanou panslovanštinou, jako první zmiňují, že jsem z **česky**.

Že se do toužené destinace dostanu hned na první dobrou, jsem nečekal a dosud nevím, zdali tam měli moji adoptivní Makedonci cestu, anebo kvůli mě změnili plány. Každopádně se zanedlouho ocitáme na břehu Prespanského jezera. Je to magické místo. Kombinace nebe, které vypadá na děšť, a hor ze všech stran způsobila, že mám na chvíli pocit, že jsem místo na Balkáně někde ve Skotsku. Do té doby, než moji společníci začnou tahat deky, plavky a jídlo a opět na mne jihoslovansky promluví. Nebylo nutné snažit se zjistit, jak se řekne makedonsky na shledanou, pár hodin spolu ještě strávíme.

Neděle odpoledne, pláž je skoro liduprázdná a navíc se začalo pozvolna vyjasňovat. Naprostý klid, který bohužel brzy skončil. Staříkovi totiž uplavala pantofle a navzdory zákazu manželky se pro ni rozhodl doplovat. Dostal se ale příliš daleko a potvrdil manželčiny obavy — začal se topit. Paní ječí a křičí pomoš, pomoš na celou pláž. Nevím, co mám dělat, a tak se zoufale vrhám do chladných jezerních vln. Pobřežní hlídka na vodním skútru je našťastí rychlejší a vše dobře dopadlo.

Za půl hodiny už je pán zase fit, žena už mu skoro odpustila, a tak se můžeme vydat na další dobrodružství: natrhat slívy u silnice. Během této ryze slovanské činnosti jsem dokázal důmyslně využít své výšky a velká akce končí úspěchem — ešusem a velkou igelitkou plnými ovoce. Zbytek již slunného odpoledne trávím docela složitým rozhovorem a konzumací balkánských pochutin. K večeru se rodina loučí a já si říkám, nakolik jiný by dnešek byl, kdybych se rozhodl jet hromadnou dopravou nebo kdyby mi zastavil někdo jiný.

(Abych trochu naboural skoro dokonalou pohodovou atmosféru — noc jsem plánoval romanticky strávit na pláži pod

širým nebem, dokud mě nevyhnala smečka toulavých psů — byl jsem nucen potupně přespat v hostelu opodál.)

16. 8. 2017, 22:10

Při pohledu na hlavní nádraží ve Skopji si říkám, že je nakonec dobře, že v Albánii vlakovou dopravu před lety pro jistotu kompletně zrušili. Tak depresivní místo jsem už dlouho nezažil. Stojím na třetím nástupišti a netrpělivě nesnesitelné prohlídky pohraničnicků, Srbsko, Budapešť... a jsem doma!

David Chytil, oktáva

Chudý student studentovi

Asi to každý znáte, kapesné pohodlně nepokryje všechny potřebné výdaje a občas by se nějaká ta koruna navíc hodila. Stereotyp studenta, který má hluboko do kapsy je pravdivým i v případě porgánů, i když možná méně než na jiných gymplech. Od toho jsou tu ale brigády! Oktáva si pro vás proto připravila srovnání možných pracovních příležitostí, snad to alespoň někomu z méně zkušených přinese užitek, a vy ostatní, se svou finanční situací spokojení, se můžete aspoň pobavit.

Doučování

Kdo? Klára

Plat? 150—250/hod (záleží na vás, kolik si řeknete)

Potřebné dovednosti? Dostatečná znalost předmětu, který chcete doučovat. Trpělivost a umění dobře vysvětlovat.

Podmínky pro práci? Nejsou, množství odpracovaných hodin záleží na vás. Sami si určíte, zda chcete jedno nebo více dětí. Já sama doučuji sedm dětí a je to už docela na hraně. V čem chodíte oblečení, je taky úplně vaše věc, ale přece jenom jsou to děti, tak by na to měl člověk myslet. Taky se fakt hodí mít tiskárnu plnou toneru a papírů.

Náplň práce? Učení dětí, co jiného.

Jak jsi práci sehnala? Existuje mnoho stránek plných inzerátů, takže najít si někoho na doučování není zas tak složité, obzvlášť pokud byste chtěli učit angličtinu, o kterou je obrovský zájem. Ale pozor, nejvíc poptávek je v září, kdy začíná školní rok, pak už může být hledání trochu složitější. Nejjednodušší je to asi na www.kvalitnidoucovani.cz, kde buď můžete projet poptávky, nebo napsat vlastní inzerát.

Je to zábava? Jak kdy. Jsou hodiny, které si docela užívám a pak odcházím s dobrým pocitem, že jsem ty děti něco naučila. Občas se ale stane, že už po několika minutách nechápu probíranou látku a já mám potom pocit, že je to vyhozený čas. Nicméně vždycky mám hroznou radost, když některé z dětí řekne, že dostalo 1 z testu, když dříve skoro propadali. Něco extra? Občas si děti pletou slovíčka, což může být dost vtipný, ale zase byste se neměli smát nahlas. Taky je důležité vzít v potaz, že i když samotná hodina trvá většinou 60 minut, strávíte docela dost času i přípravou. A asi nejdůležitější je si uvědomit, že na rozdíl od jiných brigád není tak jednoduché skončit. Samozřejmě vždycky můžete říct, že už nemáte čas, ale ty děti si na vás zvyknou a najít dalšího učitele pak dá rodičům nějakou práci.

ILUSTRACE BUDE

Paul

Kdo? Niki, Kačka

Plat? 95/hod + podíl z dýšek

Dovednosti? Angličtina, mít potravinářský průkaz, nebát se mluvit s cizími lidmi.

Podmínky? Žádný lak na nehty, žádné piercingy, lehký make-up, bílé boty, bílé ponožky, svázané vlasy, uniforma, žádné šperky – maximálně snubník prsten.

Náplň? Kasa + výdej jídla, základní příprava kafe.

Jak? Hledala jsem, co bych mohla dělat v blízkosti domova, poslala CV, pohovor (spíš formální, na nic moc se mě neptali, asi jen chtěli vidět, jak vypadám, ale nic nevyžadovali).

Zábava? Jestli zábava, tak hlavně díky těm lidem – jinak to často může být spíš nuda, záleží ale na místě (jak moc tam chodí lidi).

Extra? Dobrý JÍDLO ZDARMA! Ale umřete vyčerpaností, protože vám dají tolik směn, co to jen jde – ale to je skoro všude, kde si takhle píše člověk směny, dostane prostě ty, které si napsal.

Propagace festivalu barokní

hudby

(rozuměj rozdávání letáčků)

Kdo? Nora

Plat? 70/hod

Dovednosti? Myslím, že 15 let (tehdy mi bylo 16). Umět trochu anglicky (popis akce turistům) a usmívat se :)

Podmínky? Jednorázově cca týden, vypadat aspoň trochu reprezentativně a upraveně.

Náplň? Rozdávání letáčků propagujících hudební festival před barokním palácem v centru Prahy (z čehož plynulo i navigovat dezorientované turisty na Karlův most nebo Staromák), příprava vnitřních prostor a trhání lístků před koncertem.

Jak? Jako letní brigádu přes internet

Zábava? Rozdávání letáčků ne, to je fakt peklo, spousta lidí je tím otrávená a navíc to bylo v létě na sluníčku ve vedru. Příprava vnitřních prostor byla docela fajn a když měl člověk večerní směnu, dalo se jít zdarma na koncert.

Extra? Celý den se usmívat a nutit lidem něco, o co nemají zájem, může být trochu vysilující. Na druhou stranu, když je to zaujme a večer díky vám na ten koncert přijdou a líbí se jim to, tak aspoň máte pocit, že to mělo smysl. A když jste se hodně snažili a chtěli jste, mohli jste jet rozdávat letáčky v kočáře a v barokním kostýmu, což se vám nestane mockrát za život. Nejbizarnější zážitek ale rozhodne bylo to, když mi pár Rusů (tak okolo třicítky) anglicky řekl, že letáček je nezajímá, ale že by se mnou šli do trojky.

KFC - kasa

Kdo? Kačka

Plat? 75/hod

Dovednosti? Minimálně 15 let, aspoň základní schopnost se domluvit anglicky, projít lékařskou prohlídkou a mít potravinářský průkaz.

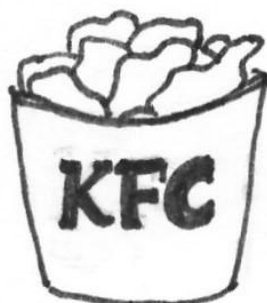
Podmínky? Minimum odpracovaných hodin tam není, ale pokud chcete mít možnost vůbec dostávat bonusy, musíte odpracovat 60 h/měsíc. Pak samozřejmě uniforma, svázané vlasy, celkově upravený vzhled, žádná tetování ani piercingy, nenalakovaný nehty, nevýrazný make-up a voňavka, žádné šperky – jediné jedna náušnice na uchu o maximálním průměru 1 cm.

Náplň? Obsluhovat lidi na kase – přijímat objednávky, pak je dát dohromady a předat – však to znáte.

Jak? Hledala jsem nějakou flexibilní brigádu a na tohle jsem našla odkaz v nabídkách práce Palladia. Plus jim bylo jedno, že mi nebylo tou dobou 18.

Zábava? Takhle – nikdy jsem se tam nenudila, protože tam pořád byla tuna lidí, takže to docela ubíhalo. Do práce jsem se ale překvapivě netěšila, protože bych (ofc) byla radši doma a nedělala nic – ale byli tam fajn lidi, který si tu zábavu v práci byli schopný najít.

Extra? Není to (shockingly) ideální zaměstnání, kde by chtěl člověk pracovat ještě ve 40, ale jako rozjezdová brigáda to není špatný. Nechájí vás psát si směny úplně, jak chcete, a to jenom na dva týdny dopředu, což je pro studenty (podle mě) fajn. Vezmou vás fakt **nahned**, zaučíte se rychle a máte slevu na jídlo – který se většině zaměstnanců ještě furt nepředjedlo, což nechápu. Samozřejmě ale pracujete pro korporaci (a za docela naprd peníze) a musíte dodržovat snad tisíc pravidel a chovat se přesně podle KFC ideologie.

Human Resources

(personalistika) oddělení Leo Expressu
(oficiálně HR Intern)

Kdo? Štěpán

Plat? 2000/měsíc — hodně flexibilní pracovní doba, ale tak na 20 hodin za měsíc

Dovednosti? Nebát se jít pracovat do kanceláře a nemít jasně danou pracovní dobu. Nelpět tolik na počtu hodin nebo příchodu a odchodu z práce. Hodněkrát se mi stalo, že jsem tam šel po škole v 6 večer a byl jsem tam úplně sám.

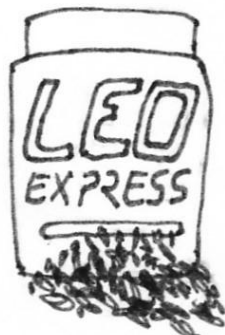
Podmínky? Nic, jenom udělat, co je potřeba a být samostatný

Náplň? Cokoliv, prostě ad hoc úkoly — od skenování a skartování dokumentů až po vytváření soudních podkladů a hledání nových zaměstnanců. Nedávno jsem nově dostal na starost samostatnou agendu, za kterou jsem zodpovědný a mám ji na starosti.

Jak? Normálně přes jobs.cz. Celý červenec jsem si hledal nějakou fajnovou brigádu a prostě jsem posílal motivační dopisy a CV na místa, co mě zaujala, a tady mi odpověděli více než pozitivně. Tak jsme si plácli.

Zábava? Je to neskutečně úžasný. Úplně něco jiného, než běžné brigády za kasou třeba. Jsem součástí už docela velké firmy a ten pocit, že se docela aktivně podílím na jejím chodu, byť jenom soustředěním se na HR oddělení, je úžasný. Jedná se o firmu s mladým kolektivem, plným úžasných lidí a takováhle brigáda vám dá hrozně moc nového do života, kór v 18 letech. Navíc můžu jezdit černozlatými vlaky a autobusy zdarma.

Extra? Nevím, jestli to úplně sedí do tohohle „pořadu“ o brigádách, protože to asi není úplně normální brigáda pro studenty teprve na gymnáziu, bez maturity. Ale pokud cítíte, že by vás něco takového bavilo a nadchlo, určitě se nebojte na jakýkoliv inzerát jakékoliv společnosti odpovědět, i když hledá jenom lidi s maturitou nebo s předchozí praxí. Za jeden mail a poslaný životopis nic nedáte, věřte mi.

Barista v Café Letka

Kdo? Eliška Hu

Plat? 85—100/hod + dýška

Dovednosti? Jelikož je Letka kavárna a bar, ve kterém se prodává alkohol, minimální věk je 18 let. Kavárenské zkušenosti jsou výhodou, ale ne podmínkou. Na některé pozice je potřeba více školení, na jiné jen pár. Důležité je umět komunikovat se zákazníky, pracovat v týmu a zvládat stresové situace. Na pozici baristy je také důležité mít základní znalosti o kávě a hlavně ji mít rád.

Podmínky? Chodit včas! A dobře plnit svoji práci. Co se týče oblečení apod., žádné omezení nemám.

Náplň? Směny jsou 6—9 hodin dlouhé. Já většinou dělám kafe, latte art a podobně, záleží na „specializaci“ — někdo je spíše barman, někdo více barista. Ale každý musí umět všechno.

Jak? Jeden z baristů mi řekl, že někoho hledají. Tak jsem se šla druhý den zeptat a vyšlo to!

Zábava? Je to hlavně hrozně práce. Často bývá úplně plno, člověk se celý den nezastaví. Ale mám skvělé kolegy a super jsou také stálí zákazníci!

Prodej a příprava pizzy ve stánku na pouti

Kdo? Martin

Plat? 9 euro/hod + dýška

Dovednosti? 18 let, umět německy.

Podmínky? Žádné.

Náplň? Příprava a prodej pizzy, obsluha.

Jak? Přes rodinné přátele, kteří se znají s majitelkou.

Zábava? Celkem ano, protože člověk je v kontaktu se spoustou lidí ve slavnostní náladě.

Extra? Horko od pecí, až 14hodinové směny.

Číšník v golfresortu

Kdo? Adam

Plat? 80/hod + dýška (skoro nic)

Dovednosti? 18 let protože se jednalo o práci s penězi, nicméně tam byli i mladší brigádníci, kteří „nepracovali s penězi“, jinak nic extra náročného, asi jen být schopen nějaké základní komunikace.

A jelikož jsem pracoval na hranicích s Rakouskem, tak znalost němčiny byla velkou výhodou.

Podmínky? Měl jsem sexy růžové tričko, jako každý, kdo pracoval v restauraci. Oficiálně jsem také měl nosit černé kalhoty, ale když bylo vedro, tak jsem si samozřejmě vzal své světlejší kraťasy a nikdo nic neřešil. Nalakovaný nehty jsem mohl mít.

Náplň? Obsluha hostů, servírování jídla, příprava nápojů, občas výpomoc v kuchyni...
Jak? Přes kamaráda mého táty.

Zábava? Když v restauraci není příliš mnoho lidí a je to větší pohoda, tak mají všichni lepší náladu a samozřejmě je to větší zábava. Na druhou stranu byly i dny, kdy jen přišlo, a nikdo nepřišel a to bylo fakt na prd.

Extra? Podařilo se mi hned druhý den shodit bednu s plnými láhvemi vína, naštěstí se rozbila jen jedna.

Překládání filmových scénářů

Kdo? Tomáš

Plat? Plat závisí na „uměleckosti“ originálního textu, možné je cokoliv mezi 300 — 500 Kč za normostranu.

Podmínky? Mít rád trávení celých dnů u počítače o samotě. Jo, taky fakt dobře umět anglicky. Fakt hodně dobře.

Náplň? Seznámíte se plus minus s dějem scénáře, sednete si k počítači, pustíte si na pozadí atmosférickou hudbu, otevřete si CeltX (program na zapisování scénářů) a překládáte. Pokud máte slabou chvíli, tak si vyhledáte slovo v internetové překladači (já používám Seznam, ale ššš).

Jak? Já se k překládání scénářů dostal nepotismem (táta je filmový producent), nejsem si tedy jistý, jak se do branže dostanou obyčejní smrtelníci. Asi mějte co nejlepší angličtinu a bavte se hodně s lidma, který mají u filmu kontakty (třeba se mnou!).

Zábava? Pokud se necháte vtáhnout do příběhu, tak je překládání na půli cesty mezi zábavou a prací. Zároveň se dávají k překladu zejména jen „velkofilm“, takže můžete mít pocit, že pracujete na něčem fakt hodně důležitém!

Extra? Buďte si fakt hodně jistí úrovní vaší angličtiny. Vyhněte se tak hloupým chybám a můžete se potom smát „profesionálním“ překladům. Jen nenechávejte nic na poslední chvíli — 60 stran scénáře se fakt hod-

Výuka plavání

Kdo? Niki

Plat? 130/hod + vánoční bonus (1000,-)

Dovednosti? 5 let plavání! plus umět nějak zabavit ty děti. (Často i se speciálními potřebami — máme tam pár autistických dětí, Downův syndrom, ADHD, cizince...)

Podmínky? Věnovat se dětem a skoro 100% docházka

Náplň? 3 hodiny učit děti plavat, příprava bazénu před a úklid po.

Jak? Jelikož chodím sama plavat k hlavnímu trenérovi, tak mi to sám nabídl.

Zábava? YEES, děti jsou vtipný af

Extra? Nejvtipnější historka je asi, když se mi přímo v bezéně posralo dítě. Naštěstí jsem s tím nemusela nic dělat přímo já, protože příběhla maminka a uklidila to! Díky Bohu... A bez neoprenu v té vodě déle než hodinu nevydržíte.

Menstruace pro pokročilé

Možná, že některé z vás můj výběr tématu pro tento článek zarazil anebo dokonce šokoval. Cítím tedy potřebu vysvětlit, proč jsem se rozhodla toto téma vůbec vytahovat na stránky školního časopisu. Když jsem článek začínala psát, upřímně mě vůbec nenapadlo přemýšlet nad tím, že by se mohlo jednat o téma nevhodné, prostě jsem jenom chtěla ostatním studentkám naší školy doporučit zlepšovák - menstruační kalíšek. Po reakci okolí jsem ale byla nucena tento postoj přehodnotit a naprosto chápu, že někomu toto téma připadá nevhodné a nepatřičné. Jsem ale přesvědčená, že menstruace se začíná řešit na veřejnosti čím dál tím více, rok 2015 byl v západním světě označován jako „The Year Of The Period“, a i náš studentský plátek musí jít přeci s dobou. Takže (ne)čtěte tento článek, ale především si pamatujte, že menstruace je přirozená součást života, a že není potřeba se stydět o ní mluvit!

Hned v úvodu bych zde ráda upozornila, že se celý článek budu snažit psát z hlediska gramatiky s předpokladem, že si ho budou číst i příslušníci „hrubějšího pohlaví“. Ale je v tom teda trochu bordel, no. Zároveň, pokud na vás padají mdloby, když slyšíte slova jako tampon, menstruační křeče, anebo silný tok, raději ve čtení pro vlastní bezpečnost nepokračujte. Ale teď už k věci. O co tu vlastně jde? O menstruační kalíšek.

Troufám si říct, že značná část vás, ne-li dokonce většina, o tomto trendu mezi dámskými hygienickými potřebami už slyšela. Pokud ho nepoužíváte přímo vy samy, tak jste možná **zaslechli kamarádku**, spolužačku, anebo sestřenicu, jak o této vymoženosti básní.

Ale pro ty z vás, kteří stále ještě tápou ve tmě. Nemám bohužel žádná konkrétní data, vycházím pouze ze své zkušenosti a zběžného „průzkumu“ pomocí Google vyhledávání. Podle wiki se vynález kalíšku datuje až do třicátých let minulého století, ale do takové podoby, v jaké se s ním setkáváme dnes, byl upraven až na konci osmdesátek. Podle severu OnaDnes.cz k nám tento produkt dorazil v roce 2007. Tímto končí historická vložka (hehe). Je z ní ale patrné, že se nejedná o zbrusu nový vynález, naopak. Proč o něm ale většina mainstreamové společnosti neví? (I když i to se v posledních letech začíná měnit.) Možná proto, že pro-

dej menstruačních kalíšků není žádný velký business, protože jeden vydrží roky, není reklama na něj běžně k vidění.

Co to ale prakticky je? Jedná se o latexový (nepřekvapivě) kalíšek zvonovitého tvaru se „stopkou“ o velikosti samotného kalíšku kolem 6 centimetrů délky, 4 centimetrů průměru, plus 2 centimetry délky „stopky“. Objem se pohybuje kolem 20 ml, což je (podle wiki) zhruba dvojnásobek kapacity běžného tamponu. Existují ale větší i menší varianty. Barvy jsou různé, ale většinou je kalíšek prostě bezbarvý.

Použití je poměrně snadné, kalíšek jednoduše složíte a vsunete, v zásadě jako tampon. Ten se pak rozloží a přisaje ke stěnám pochvy, vznikne tak podtlak a nic nevyteče. Nemělo by to bolet, a v zásadě by kalíšek neměl být vůbec cítit. Navíc se takto naprosto zbavíte zápachu krve! Výměna je potřeba jednou za 3—24 hodin, záleží na síle toku.

Co se týče hygieny, ideální je kalíšek při každé výměně umýt, ale když to nejde, vystačíte si s vlhčenými ubrousky anebo toaletním papírem. Před a po každé menstruaci je dobré ho pár minut vařit v obyčejné vodě kvůli dezinfekci, ale to není příliš náročné. Nejsou prokázána žádná zdravotní rizika spojená s používáním kalíšku.

Ale jako všechno v životě ani menstruační kalíšek není bez chyby. I přes to, že dlouhodobě se jedná o snížení nákladů za vložky a tampony, počáteční investice je poměrně vysoká, jeden stojí kolem 600 korun. (Já jsem ten svůj sehnala ale ve slevě téměř za polovinu.) Navíc není příliš dostupný v kamenných obchodech, v Česku ale naštěstí funguje e-shop s širokou nabídkou kalisek.cz, kde si určitě vyberete. Menstruační kalíšek ale rozhodně není pro vás, pokud máte fyzický problém s používáním tamponu. Navíc pro jeho aplikaci budete muset přijít do poměrně intimního kontaktu se svojí vagínou a krví, takže pokud vás tato představa děsí, radši si jeho pořízení dvakrát rozmyslete. Na druhou stranu se ale jedná o dlouhodobě levnější a ekologičtější alternativu, která je pro mě osobně navíc rozhodně pohodlnější než „klasika“.

Doufám, že jste po přečtení tohoto článku informovanější, ale pokud máte ještě nějaké otázky, klidně se mě zeptejte, ráda vám ke svému vědomí a svědomí co nejlépe poradím.

Františka Tranová, oktáva

Františka Tranová

Decembarrrr 3 roundabouts 8:29in the evenin'

čauky, mám takovou zvláštní prosbu. hrozně moc bych chtěla, aby nějaký kluk napsal článek o tom, že kluci taky brečí. je jedno při čem, jestli když jsou smutní, nebo když se dívají na smutnej film. (já vím že někdy pláčete, ale nebojte, nikomu to neřeknu.) může to být klidně anonymně, můžu to vědět jenom já, anebo ani já ne. a kontext je, že tam mám já článek o menstruaci a chtěla bych k tomu nějakou "mužskou protiváhu". (jo, je to dost hardcore téma a měli byste můj fakt velkej respekt.) díky, f
jinak všem děkuju za články! jste zlatí!

👍 Arrr! 💬 Scrawl yer thoughts

👍 Klára Šimonová, Petr Jakubčík and Kačka Kubicová ✓ Seen by 25

Štěpán Vácha to je blbost, já třeba nikdy nebrečím, wtf

Arrr! · Reply · 🤔 🤔 🤔 3 · Decembarrrr 3 roundabouts 8:34in the evenin'

Kompars

Kdo by se nechtěl blýsknout ve hvězdné roli náhodného kolemjdoucího v nově připravovaném českém filmu, a ještě si za to vydělat docela slušné peníze? Přesně takovou otázku jsem si položila koncem letošních letních prázdnin, ve snaze zabít dlouhou chvíli a něco si přivydělat. Přidala jsem se do skupiny na facebooku, kam někdo pořád přidává různé nabídky, a ještě ten den jsem našla komparz, který vypadal poměrně nepodezřele a zároveň mi i časově vyhovoval. A co se týče peněz, nabízeli asi 1000 Kč za den, 100 Kč za kostýmovou zkoušku a pak 100 Kč za každou hodinu přesčasu. Stačilo napsat pár údajů a poslat fotku, a byla jsem obsazená.

Protože to byl (budu používat čas minulý, přestože ten film vyjde až příští rok) historický film z 60. let, musela jsem dojet do České televize na kostýmovou zkoušku. Vyzkoušela jsem si celkem tři outfity, nechala se v nich vyfotit a pak zase jela pryč. Bez toho, abych věděla kdy a kde mám být, co potřebuji s sebou a co tam vlastně budu dělat.

Mezi zkouškou a natáčením uplynuly asi čtyři dny, během kterých jsem byla na výletě v Berlíně. Vracet jsem se měla ve čtvrtek lehce před půlnocí a hned v pátek ráno jít natáčet. Konečně mi ve čtvrtek asi ve 3 hodiny odpoledne přišla SMS s informacemi – sraz v 5:00 u Rudolfiny. Takže jsem dojela domů s tím, že mě čekají necelé 4 hodiny spánku, po nichž bude následovat minimálně dvanáctihodinové natáčení.

Točilo se nakonec celkem 16 hodin. Nejdřív si sednete a strašně dlouho čekáte, než vám někdo cokoli řekne. Pak zjistíte, že se máte jít převléct do kostýmu a nechat si udělat vlasy. Pak zase pár hodin sedíte už v kostýmu a s natupírovanými vlasy. Přijde nějaký náhodný pán a začne pokřikovat, že teď už tedy jdeme točit a ať se v těch podpatcích elegantně doplazíte k Rudolfinu. Tam pak chodíte sem a tam, než je s tím režisér spokojený, a pak letíte dělat ještě další dvě scény. Což vám ale samozřejmě nikdo neřekne, protože proč taky.

Když už konečně režisér zvolá, že je konec, zujete si radostí ty rozpadající se podpatky a spolu s ostatními se ro-

zeběhnete směr šatna, protože jinak čekáte děsně dlouhou frontu. A když už jste opět v civilu a chcete vyrazit domů, musíte si ještě vystát frontu na peníze. Bohužel jsem byla na začátku natáčení tak naivní, že jsem se upsala na všechny tři natáčecí dny, takže mě tohle malé peklo čekalo ještě dvakrát – a jednou z toho v noci. Pokud tedy přemýšlíte o tom, že byste šli dělat komparz, zkušenost je to rozhodně zajímavá a jsem ráda, že jsem to vyzkoušela. Doporučuji si ale vzít hodně čtiva – ze své zkušenosti vím, že ani celý Respekt vám nebude stačit, hodně teplého oblečení, protože běhat jenom v šatičkách uprostřed noci není ani v létě dobrý nápad. Více než jakési hraní ve filmu je to spíš jenom čekání, přecházení sem a tam a pak zase čekání. A pokud se příští srpen vydáte na nejmenovaný historický film z 60. let, bedlivě se dívejte, jestli mě tam někde uvidíte. Abych věděla, jestli to úsilí a utrpení stálo za to.

Kačka Kubicová, oktáva

Zpěv míru

Vánoce jsou čas klidu a míru, a to je potřeba respektovat a oslavovat. A jak lépe než poezií! Oktaváni navázali na více než šedesát let starou poemu Vítězslava Nezvala Zpěv míru se svými vlastními, více či méně zdařilými a budovatelskými pokusy. V polo-anonymitě vám jich zde několik prezentujeme. Slavte Vánoce, čtěte poezii a žijte v míru!

Aby už žádný traktorista
Nepadl v poli a přece ho zoral
Tak sloužil vlasti a děti choval
Ten mírný a klidný pacifista
Zpívám zpěv míru
N. T.

Aby literatura kvetla,
Umění se tvořilo,
Bylo více toho našeho,
Kultura naše rostla,
Zpívám zpěv míru
V. S.

Aby zas bylo krásně v zemi,
Co ve Stalina hlásá víru,
Aby zas byly díry v síru,
A lid by nezůstával němý,
Zpívám zpěv míru.
P. N.

Aby se domy nebortily
Lidi z nich nepadali
Všichni přežili
A dlouho žili
Zpívám zpěv míru
V. S.

Aby nás básně nesvedly,
Když z jejich tenat hrozba dýchá,
Když básníková skrytá pýcha,
Naláká ty, co propadli,
Zpívám zpěv míru.
J. R.

Aby byl další krásný den
A odvedli jsme dobrou práci,
Ženy a děti, mladší, starci --
Zítřka zas vyžeň traktor ven,
Zpívám zpěv míru.
Š. V.

Aby se zase pozvedly
Ruce a hlasy moci lidu,
V chorálu raket došly klidu,
A s těmi, kteří nepadli,
Zpívám zpěv míru.
J. R.

Abysme tu měli trochu míru,
Pozveme si na to Míru
Možná k tomu i Lubomíru,
Snad nám nedají podmíru,
Zpívám zpěv míru
V. S.

Aby se všechny knihy
Neproměnily ve shořelé listy,
Ale plnily vyprázdněné lišty
Knihoven, které mizí záhy,
Zpívám zpěv míru.
A. T.

Prvovolby

Co byste řekli, že je nejlepší na tom být plnoletý? Možnost si koupit legálně pivo nebo moct svůj věk použít jako argument při hádce s rodiči o tom, v kolik hodin máte dorazit domů? Každý si asi užíváme plnoletosti jinak, mnozí z nás jsou ale obzvlášť rádi za své nově nabyté právo volit.

Volebních analýz jsme asi všichni četli nebo psali spousty, proto chci v tomto článku psát o volbách spíše z pocitové stránky než rozebírat jejich výsledek. Jaký to je pocit? Proč do nás všichni všude hustí, abychom šli volit? Koho máme vlastně volit? A jak to vůbec funguje?

To všechno jsou otázky mnoha prvovoličů, kteří letos zamířili k volebním urnám, aby splnili svou občanskou povinnost. Ne všichni si ale možnosti volit váží a často ani neuvažují o tom, že by mohli jít volit. Proto se letošní volební kampaň (některých) stran hodně snažila mladé lidi přimět vůbec k volbám přijít, v druhé řadě pak, aby volili právě jejich stranu. Najdou se ale i tací, kteří k volbám prostě nepůjdou, protože „jeden hlas přece stejně nic nezmění“, což je jeden z mých „nejoblíbenějších argumentů“. Můžete to omílat pořád dokola, stejně názor těchto lidí nezměníte.

Protože jsem si řekla, že chci svého volebního práva využít, jak nejlépe zvládnou, byla jsem rozhodnutá, že si přečtu volební programy všech stran, které vůbec beru v úvahu. Pak se podívám na rozhovory lídrů v DVTV a

možná i na pár televizních debat. Plán to byl docela dobrý, nicméně ve výsledku mi rozhodování „komu to teda hodím“ neulehčil.

Tak měsíc před volbami se nás postupně různí profesori nenápadně ptali, jestli jdeme všichni k volbám, a když viděli, že všichni tak nějak přikyvujeme, vypadali poměrně spokojeně. To, kromě čtení různých článků, ve kterých se neustále zmiňovalo, že právě mladí ovlivní volby, jenom podporovalo moje (nebo snad naše) nadšení k volbám jít. Člověk se cítí docela důležitě a má konečně možnost také přispět k fungování našeho státu.

V den voleb jsem byla už natěšená a s připravenou obálkou jsem se odvážně vydala do volební místnosti. Z průběhu samotné volby, která trvala celkem sotva minutu, jsem byla spíše zklamaná. Člověk tam prostě jenom přijde, ukáže občanku a dostane bílou obálku. S ní jde za plentu a dá do ní lístek se svou vytouženou stranou. Obálku hodí do urny a jde zase domů. Vlastně docela nuda. Možná byste si řekli, proč se kolem toho vlastně dělá takové haló. Odpověď je snazší, než se zdá – podívejte se na nové složení Poslanecké sněmovny a pochopíte to. Sdělení tohoto článku je tedy ještě snazší – chod'te volit!

Kačka Kubicová, oktáva

Český model amerického kongresu

Pokud máte rádi MUNy, češtinu a politiku, zkuste příští rok na začátku září strávit týden v Plzni na ČMAKu. Je to lepší než MUNy, v češtině a plné té nejsvobodnější a nejdemokratičtější politiky na světě. Tahle akce má totiž takovou sílu a atmosféru, že vás kompletně pohltí. ČMAK je neskutečně propracovaná simulace, která nekončí večer odchodem z jednacích místností. Kromě několika výborů, ve kterých můžete zastávat pozici ctihodných poslanců a senátorů, hraje v Plzni obrovskou roli také vláda ministrů, dva soupeřící deníky, rozhlas a v neposlední řadě lobbisté. S kapsami plnými šeků můžete zastupovat Greenpeace ve výboru pro přírodní zdroje nebo třeba Boeing Co. ve výboru pro ozbrojené složky. Tahat za nitky v pozadí je úžasný pocit, ale zároveň se pořád musíte mít na pozoru před Úřadem kongresové etiky. Podplácení je totiž samozřejmě nečestné a nesportovní. Při registraci si vybíráte výbor a stra-

nu. Na ČMAKu je totiž v podstatě jedno, který stát nakonec zastupujete, důležitá je barva vaší krve – bude modrá, nebo červená? V rámci stran probíhá navíc ještě dělení do frakcí a v nich máte předepsané ideální názory, chování a stanoviska, podle kterých byste se měli řídit. Jak už to tak ovšem na podobných simulacích bývá, popuštění uzdy vlastní fantazie je přece jenom větší zábava. Letos jsme například projednávali zajištění neprůstřelných jarmulek pro židovské vojáky nebo přesunutí věznice Guantanamo do Izraele.

Jak už jsem zmínil, rozpuštěním zasedání nic nekončí. Ať už u oběda nebo večer u vychlazené plzničky, za nitky se tahá dál, témata se pořád řeší a pracuje se na návrzích zákonů. Navíc vás pořád sledují bulvární deníky podporující protější stranu a kdo ví, třeba se najdete druhé ráno nehezky vykresleni na titulní stránce. To vaše voliče moc nepotěší. A tím se dostáváme k další části, jakémusi závěrečné-

mu hodnocení – šanci na znovuzvolení. Na konci akce je vám vypočítána úspěšnost, u níž hrají roli faktory, jako jak jste se zvládli vžít do své role, jak jste byli věrohodní, jak moc jste se angažovali a také kolik peněz jste dokázali za týden sehnat. Potřebujete přece nějak financovat svou kampaň. V neposlední řadě zmíním ještě přednášky, které celý týden ČMAKu doplňují. Na nich prozkoumáte historii politiky v USA a dostanete možnost dozvědět se více o tématech, jež následně budete ve výborech projednávat. Navíc se do Plzně obvykle dostávají zajímavé osobnosti z prostředí česko-amerických vztahů. Zkuste to příští rok, stojí to za to!

Štěpán Vácha, oktáva

Nejsou volby jako volby

Přijdete do volební místnosti — zájmu republiky a řádného průběhu občanka, obálka, lístky, plenta, urna... a máte to za sebou. Volby jsou zdánlivě banální záležitost. Z pohledu voliče určitě. Z perspektivy účastníka volební komise ne tak docela. Hodiny pozorování volebního mumraje jsem si uvědomil, o jak zázračnou a fascinující věc ve skutečnosti jde. V pátek 20. října jsem zaspal. Rychle jsem se osprchoval, oblékl si košili, na klopku připnul českou vlajku a mírným poklusem doběhl do nedaleké základní školy. Celé náměstí se topilo v mlze. Dobré znamení, to bude určitě vyšší volební účast, pomyslel jsem si. Na místě jsem brzy ráno, spolu se zapisovatelkou naší komise nosíme urny, obálky a další potřeby do tělocvičny, naší volební místnosti. Brzy je vše připraveno a na pár hodin se rozcházíme. O půl druhé se opět sejdeme, konečně v plném složení. Zapisovatelka a šest členů komise. Hypotéza, že budu jediný student mezi samými důchodci se nepotvrdila: Jsme různorodá, genderově vyvážená skupina zastoupená všemi generacemi. Předsedkyně se zapisovatelkou shledaly, že nemáme rychlovarnou konvici (nescafé nám úřad zajistil) — komise jednohlasně rozhodla, abych jako jediný místní (v

moc, asi vážně funguje. Milým bonusem bylo, že jsem byl přímo v našem okrsku a tak jsem se střetával nejen se sousedy (volební účast našeho domu byla vážně rekordní!), ale s i dalšími příslušníky žižkovského panoptika, které denně potkávám na ulici, a o kterých bych si často nikdy nemyslel, že by šli volit. Sčítání bylo stejně zajímavé. Nevěřil bych, že funguje tak primitivně. Práci bych doporučil všem, kterým přijde vliv jednoho hlasu bezvýznamný — tady zodpovídáte za desítky hlasů, které třídíte na hromádky a počítáte, každý člen jinou stranu. Zpočátku se mi z toho chvěly ruce. Pocit, že v tento moment stejně jako my počítají tisíce lidí po republice byl docela silný. Pokud chcete mít volby spojené i s něčím jiným než jen s depresí nad žalostnými výsledky, můžu volební komisi jen doporučit. Závěr je tedy jasný: Chod'te nejen k volbám, ale i do volebních komisí! Termín svátek demokracie pro vás přestane být jen prázdnou floskulí.

David Chytil, oktáva

V podzemí školy má dílnu i budoár pro hosty
Poseká, vysadí, zaleje, naplní komposty
Vrtačka, hmoždinky, pověsí nástěnky
Na záhon macešky, mečiky, pomněnky

Rf:
PORG Libeň, Mexiko, Sibiř, Blízký východ
Všeuměl Miroslav Bejček hlásí příchod (Martin Valášek)

Motory sténají, motory hučí
Kdo nás opraví!? Kdo nás opraví!?

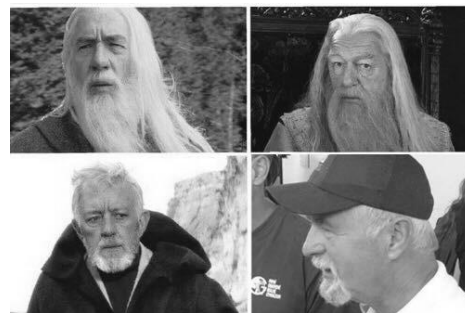
Rf:
Afrika, Mexiko, Sibiř, Blízký východ
Všeuměl Miroslav Bejček hlásí příchod

Vše, na co sáhne, to se mu opravit daří
Elegán, sekáč, gentleman s vlídnou tváří
Na stará kolena opustí motory
Přichází do Libně zakládat záhony

Rf:
PORG Libeň, Mexiko, Sibiř, Blízký východ
Všeuměl Miroslav Bejček hlásí příchod

Rf:
PORG Libeň, Mexiko, Sibiř, Blízký východ
Všeuměl Miroslav Bejček hlásí příchod

Nejsi-li přezutý, pan školník zprostí tě hříchu
Stačí pár hodin, tvá duše hned spočine v tichu
Úsměvy, příběhy, zábavné historky
Veselé oči a blankytné montérky

Sometimes you need an old white guy to help fight the forces of evil

Píseň pro pana školníka Miroslava Bejčka

ICT Crowd

Byl to další nudný den na půdě, v doupěti Mosse a Roye. Od rána dělali na zakázku excelové tabulky pro své líné kolegy z marketingového oddělení. „Proboha, Mossi,“ řekl Roy unaveně a promnul si oči, „kolik let tady s tím ještě strávíme?“ „Mě to baví,“ odpověděl mu jako vždy živě Moss. „Právě jsem zjistil, že je úplně jedno, jestli použiju Countif, nebo Countifs! To je něco!“ zahlásil a jal se dál energicky bušit do klávesnice vzorce na spočítání prodaných plechovek Pepsi Coly. Roy se na něj jen nechápavě zadíval a začal přemýšlet nad tím, kde jeho kolega bere tolik elánu do života. Když se po několika minutách přemýšlivé prokrastinace dostal až k možnosti, že je to ve skutečnosti Obelix, který spadl do sudu s pochybným energičákem, zazvonil telefon. Roy ho líně zvedl. „Tady ICT Crowd, co si přejete?“ Na chvíli se do hlasu zaposlouchal. Pak najednou zbrunátněl, vykulil oči a začal nepřítčtně řvát. „Ne, v žádném případě! Prostě nemůžete dát k planetám spojnicovej graf!

Nikdy! Opovažte se! Cože? Jak jako, že už jste to udělal? Jste srab a zrádce!“ ukončil svou vytříbenou argumentaci a praštil telefonem, až si téměř vylil kakao, které mu už několik hodin pokojně stýdlo na stole. Těžce oddechoval. „Co přijde příště? Dají do paprskového grafu vývoj sněhový pokrývky na Libeňský hoře?“ „Tak si to tak neber. A hele, teď jsem za sebe navěsil osmnáct funkcí Když a ono to pořád funguje! Juchů!“ Zatímco se Roy pomalu uklidňoval a Moss neúnavně zpracovával další a další tabulky, vešla Jen, jejich šéfka známá pro svou absolutní neschopnost při práci s počítačem. „Zdravím, kluci!“ pozdravila je bodře. „Jak to jde?“ „Pěkně blbě, jak jinak!“ odvětil Roy nerudně. „Ukaž, co to děláte?“ zeptala se Jen a zamířila k jeho monitoru. „Svyhledat? Tam vám přebývá S, ne?“ Vzápětí byla probodnuta dvojicí ajetáckých pohledů, raději tedy vyklidila prostor a přesunula se do své kanceláře. Po několika minutách z ní však vyletěla jako čertík z krabíčky, oči navrch hlavy.

„Zachraňte se, Reynholm sem jde na kontrolu! Co budeme dělat?“ „Prosím tě, klid. Takovejch kontrol jsme tu už měli...“ „Jenomže tahle je moje první a já mu mám jako šéfka ICT oddělení ukázat svoji bezchybnou práci s počítačem! A já přece...“ Ztuhla uprostřed věty. Do kybernetického kutlochu totiž vstoupil ředitel Reynholm. Mosse to příliš nevzrušilo, Roy si dal za ucho tužku, k druhému uchu přitiskl telefon, začal psát všemi deseti nesmyslné dopisy na všechny strany a vši silou předstíral maximální zaměstnání. Zato Jen byla na infarkt. Zděšeně hupsla za počítač, otevřela si první excelový sešit, který na ploše našla, a zmateně civěla na obrazovku. Šéf k ní brzy přišel. Celou situaci bleskově posoudil a po několika vteřinách nervy drásajícího ticha se na Jen osopil: „No tak, kolegyně, kde máte ten konkatenejt? Měla jste ho mít už před půlhodinou!“

Vojtěch Voska, kvinta

Perel není nikdy dost a v poslední době jich je dokonce málo. Máte nějaké? Podělte se s redakcí! Nemáte žádné? Začněte je sbírat!!

Hudební vokno

Blíží se Vánoce a spousta z vás se již dostala do vánoční nálady, k níž nepochybně patří také koledy a vánoční písně. Jenže co když už Last Christmas po stopadesáté slyšet opravdu nepotřebujete? Co když máte pocit, že kultura upadá a před dvaceti lety toho bylo poměrně víc? Pro ty, kteří chtějí objevit něco nového, zajímavého a neotřelého z hudebního světa, jsem připravil tohle menu o třech chodech.

Autorem prvního kousku je americký hudebník Ariel Pink, kultovní postava současné popové scény, jehož hudba vychází z popkultury šedesátých a osmdesátých let. Ten na své nové desce Dedicated to Bobby Jameson přináší pořádnou dávku nostalgického popu se svým charakteristickým zvukem.

Celému albu dominují chytlavé klávesové melodie, jemné kytary a vokální harmonie odkazující na Beatles a Beach Boys. Ačkoli společným jmenovatelem všech písní je právě inspirace starším popem, na desce se objevuje mnoho hudebních stylů z různých koutů žánrového spektra. Občas se na albu ozývá psychedelický popík, jindy zase funk jako vystřižený ze sedmdesá-

tek nebo akustické balady, najdou se ale i experimentálnější kousky. K výrazným momentům alba patří melancholický singl Another Weekend se skvělým, chytlavým refrémem a vypalovačka Bubblegum Dreams, ve které se pop střetává s punkovou dravostí a energií. Některé písničky jsou sice o něco slabší, ale i tak je celá deska nabitá dobře provedeným a chytlavým popem.

Mým druhým doporučením je kanadská formace BADBADNOTGOOD. Na papíře jsou sice jazzová skupina, v jejich hudbě je ale slyšet značná porce elektroniky a hip hopu. Pod saxofonovými melodiemi obohacenými jazzovým pianem se skrývá nadupaná rytmická sekce s ohromnou energií, ale také precizností a umem. Piano ale někdy vymění za syntezátory a jsou schopni předvést i pořádnou elektroniku, jejíž dunivé basy vás rozvibrují ke skákání a tanci. Právě tato směs žánrů může oslovit i zarputilé odpůrce jazzu, kteří by se ho jinak nedotkli, ani kdybyste jim platili. Za zmínku určitě stojí skladby jako CS60, Hedron, Kaleidoscope nebo Laven-

der. Na závěr jsem vybral něco pro otrlejší posluchače. Jedná se o nejnovější album experimentální skupiny Xiu Xiu [čti šušu] nazvané Forget. Zvukově je album převážně postaveno na elektronických nástrojích – syntezátory a elektronické bicí mají hlavní slovo, celkem velký prostor ale dostává i kytara a nejrůznější perkuse.

Už úvodní píseň vrhá posluchače do své znepokojující, temné atmosféry. Ze všech směrů se ozývají různé perkusivní zvuky se značným množstvím všemožných efektů. K těm se ještě přidávají syntezátory a sonické erupce nejrůznějších nástrojů, které dohromady stísňují posluchače v kakofonii. Jako balzám pro uši potom působí chytlavé, popové písničky a také dvě akustické skladby, které skvěle kontrastují se zbytkem alba. U Forget bych vypíchnul dvě písničky – Wondering a Get Up, které by se mohly zalíbit i mainstreamovým posluchačům. Takže pokud se budete nudit během dlouhých zimních večerů, zkuste si některý z těchto tipů poslechnout a třeba objevíte super hudbu (a uděláte mi radost).

Filip Miškařík, sexta

Štěpánovo seriálové okénko

Jistě, mohl bych psát třeba o Stranger Things, kde si jednu z hlavních rolí stříhl náš sekundán Tom Suchomel, ale to už jste stejně všichni viděli. A jestli ne, tak bych vás k tomu asi těžko donutil. Proto dnes sáhnou do zcela jiného soudku, nebo chcete-li – otevřu trochu jiné okénko, protože vám představím animák od Cartoon Network. No fakt. Ale ne jen tak ledajaký! Jmenuje se Over the Garden Wall a má víc fanouškovských teorií než minut.

Deset dílů po deseti minutách opravdu není závazek na dlouhou dobu, takže pokud hledáte srandu na jednu noc, určitě z vlastní zkušenosti vřele doporučuji. Ocítnete se ve zvláštním lese se dvěma bratry, Wirtem a Gregem, přičemž s jedním z nich se určitě rychle ztotozníte, a budete sledovat jejich strastiplnou cestu domů z tajuplného místa, na kterém nechybí hlavní antagonista The Beast, mluvící zvířata, tancující žáby nebo nemrtvé dýně. Nesmím opomenout ani soundtrack a výborný dabing.

To hlavní nicméně přijde po dokoukání. Každá sranda na jednu noc se může vymknout z rukou a nemile se protáhnout. Tato krátká série má totiž nepochybně skryté poslání a dost možná není jenom jedno. Je na vás, jestli začnete

půlhodinovým videem „Over the Garden Wall is Dante's Inferno“ (ano prosím, jedna z nejpoblázněnějších a nejrozšířenějších teorií je přirovnávání k Božské komedii od Danta Alighieriho, konkrétně její první části – Inferna. No, a sedí to docela.) nebo si vyberte mezi 15 nebo 107 nebo 112 nebo dokonce 113 „things you ACTUALLY missed in Over the Garden Wall!!!“ (no jo, počet easter eggů skoro převyšuje počet minut samotného cartoonu, proč ne?). „A Critical Analysis of Over the Garden Wall“ už bude jenom třešničkou na dortu. A ještě pořad vám budou chybět desítky dlouhých videí, kde rozliční autoři představují své rozličné a rozličně seriózní teorie a rozbory tohoto uměleckého díla.

Kromě toho tenhle animák vyhrál cenu Emmy a nasbíral tolik pozitivní kritiky, že opravdu stojí za pozornost. Navíc se jedná fakt jenom o něco přes 100 minut. I tak vás ale dokonalá atmosféra a geniální postavy mile nadchnou a pohltnou. Neuškodí občas zkusit něco jiného. Jenom pozor, neshazujte na mě pak svoji několikadenní existenciální krizi, dík.

Štěpán Vácha, oktáva

Geisslers Hoffcomedianten V Borůvčí

Na jevištní prkna divadla VILA Štva-
nice přináší soubor Geisslers

Hoffcomedianten nové představení
V Borůvčí, tentokrát možná ještě
o něco více alternativní, než na co
jsou jejich pravidelní diváci zvyklí.

Jedná se totiž o lesní erotickou
(téměř) němohru inspirovanou dílem
Isabelly Andreininy, autorky her ze
16. století. Relativně krátká, o něco
málo delší než hodinová podívaná
přináší netradiční pohled na erotic-
kou a romantickou hru páření probí-
hající jak mezi lidmi, tak zvířaty, ve
které se mísí prvky divadla se scé-
nickým tancem. Herci jsou po celou
dobu skoro úplně nahí, ale nebojte,
vše „důležité“ zůstane po celou do-
bu zakryto. Sledovat nahé tělo úpl-
ně cizího člověka přidává celému
zážitku nečekanou intimitu a
dokáže vyvolat pocit jakési diváko-
vy nepatřičnosti, což rozhodně ne-
musí být špatně. Geisslers ukazují
sex a lásku jako něco zvířecího, pu-
dového, ale i přesto (možná, že na-
opak právě proto?) krásného. Toto
vtipné, ale poněkud těžko uchopitel-
né představení rozhodně stojí za
zhlédnutí.

Františka Tranová, oktáva

Zabití posvátného jelena

Jestli máte rádi bizarní dramata
s trochou černého humoru, nejnovější
film řeckého režiséra Yorgose
Lanthimose bude něco pro vás. Hlav-
ním protagonistou snímku je kardio-
chirurg žijící poklidný a skoro doko-
nalý život se svou spořádanou rodi-
nou. Po smrti jednoho ze svých paci-
entů se však začne stýkat s jeho po-
zůstalým synem, šestnáctiletým Mar-
tinem, a podivný vztah navázaný z
lítosti se začne vymykat kontrole. Na
první pohled milý Martin se totiž řídí
zásadou oko za oko, zub za zub a
smrt svého otce nehodlá ponechat
bez následků. Když potom chirurgův
syn a později dcera zničeho nic
ochrnou a přestanou jíst, začne být
jasné, že zmařený lidský život se dá
vykoupit jen smrtí někoho blízkého.

Nora Třísková, oktáva

Jaromír Nohavica v O2 areně

19. října se do jedné z největších čes-
kých koncertních hal po čtyřech letech
vrátil Jaromír Nohavica.

První píseň Natáhl jsem sadu nových
strun ještě vyzněla kvůli nepřilíš čistě-
mu zpěvu poněkud rozpačitě. Pak se
ale na pódiu zjevil akordeonista a
klavírista Robert Kušmierski, aby pís-
ničkáře podpořil v zasněné skladbě
Jeruzalém. A když potom přišel i per-
kusista Pavel Plánka a zazněly první
tóny songu Jdou po mně jdou, bylo
jasné, že to bude velice povedený
koncert.

Nohavica střídal písně veselé i smutné,
milým překvapením bylo, že některé
ohrané hity vyměnil za zcela nové
kusy z připravovaného alba Poruba.

V refrénu humorného „protestongu“
Hanba sláva, v němž Nohavica trefně
hodnotí názorovou rozdělenost české
společnosti, pak polovina zcela vypro-
dané arény křičela „hanba, hanba!“ a
druhá polovina volala „sláva, sláva!“.

Z mnoha dalších povedených písní
zmiňme například nové Kopaná, Empi-
re state a Černá jáma, mystický Maš-
karní ples, syrové Mikymauzoleum
s efektně nasvíceným metronomem či
staré známé „lidovky“ jako Dokud se
zpívá, Ostravo, Těšinská, Hlídač krav
nebo Zatanči, které si s interpretem
s chutí zazpívalo celé hlediště. Všechny
skladby pak byly prokládány No-
havicovými vtípnými glosami.

Dvě hodiny utekly nadšenému publiku
jako voda, proto si nakonec od tria
brilantních muzikantů vynutilo ještě tři
přídavky, z nichž nejpůsobivější byla
rozhodně Kometa, při které diváci
vytáhli své mobily se svítilnami a
v potmělém sále se tak rozzářily
možná tisíce malých lucerniček. Neko-
nečný potlesk nejlépe vypověděl, že
to byl opravdu nádherný večer s jed-
ním z nejlepších českých písničkářů.

Vojtěch Voska, kvinta

RECENZE

INIW

Philippe Claudell

Vyšetřování

Nepříliš známá, přesto však geniální kniha. Detektiv přijíždí do Města, aby vyšetřil Podnik, ve kterém za poslední roky stoupl počet sebevražd. Nenechte se ale zmýlit, kniha není úplně klasickou detektivkou, spíše existenciální úvahou o životě. Vyšetřovatel se noří do komicky bizarních situací a příběh je vyprávěn svěže a rychle. Jedna z nejdivnějších a zároveň nejlepších knih, které jsem kdy četl. Jestli jste zmatení a přijde vám, že tu míchám dohromady zdánlivě nesouvisející věci, je to správně, kniha samotná taková je. Přečtěte si ji, nebudete litovat, slibuji.

Otto Goldflam, sexta

Jaroslav Rudiš

Grandhotel: Román nad mraky

Z hodin zeměpisu si možná matně vybavíte pojmy jako cirrus, cumulonimbus nebo niobostratus. Nečekal bych ale, že bych se s nimi mohl setkat mimo pravidelné relace Táni Míkové/Pavla Karase v televizi, a to dokonce v díle krásné literatury. Román libereckého rodáka Jaroslava Rudiše mě ale přesvědčil o opaku: Hlavním hrdinou je podivín Fleischmann, který pracuje ve vysokohorském hotelu Ještěd a volné chvíle tráví sledováním mraků a tlakové níže. V životě se mu totiž moc nedařilo a kvůli mnoha traumatům z dětství není schopen opustit rodné město ani navázat jakýkoli vztah. Jedinou jistotou jeho života se tak stává počasí. Po setkání se sudetským Němcem Franzem, který se vrací hledat své kořeny, a pokojské Ilje, se jeho jednotvárný život začíná měnit.

Grandhotel je díky svižnému stylu, netradičnímu prostředí i neobvyklému hrdinovi ideální jednohubka, která vás ale rozhodně nenechá chladnými.

David Chytil, oktáva

MINI RECENZE

Stephen King

podzimní filmy

Stephen King je jeden z nejprodávanějších autorů naší doby, mistr napětí a hrůzy. A filmaři nám tento podzim připravili hned tři nové adaptace jeho knih. Nejlepší z nich je To. Něco z knihy pozměňuje, něco vyškrtává a něco přidává.

Není to ale na škodu. Nejedná se sice o kdovíjak strašidelný film, přesto potěší napětím, hudbou i herci (hlavně Billem Skarsgardem v roli klauna). Jen škoda, že na druhou část si ještě počkáme. Netflix natočil komornější a spíše psychologickou Geraldovu hru. Stylem vyprávění připomíná divadelní hru. Je o ženě, která si vyjede užít s manželem do opuštěné chaty. Ten ale dostane infarkt a zemře. Žena teď musí přežít, připoutaná k posteli, s mrtvým manželem u nohou, divokým psem v domě, sklenici vody a se svými halucinacemi. A poslední film, Temná věž. Vyhněte se mu. I když má jen 90 minut, je to šílená nuda.

Slibovaná akční pecka nikde, příběh scvrknutý na minimum a slibní protagonisté (navíc výborně obsazení) nedostávají šanci se projevit. Podtrženo sečteno: propadák roku.

Než se ale na filmy podíváte (pokud vůbec), přečtěte si předlohy. Ať jsou filmy sebelepší, Kingovy knihy ještě žádný z nich nepředčil.

Otto Goldflam, sexta

Jaroslav Kalfař –

Kosmonaut z Čech

Možná jste už o této knižní senzaci z roku 2017 slyšeli, prvotina mladého brooklynského Čecha si svoji slávu rozhodně zaslouží. Kalfař žije od svých patnácti let v Americe a svůj první román napsal v angličtině. Vyšel už ale i český překlad Veronikou Volhejnovou, takže si příběh o našem národě můžete přečíst v naší mateřštině, tak jako jsem to udělala já.

Těžko říct, jak toto dílo charakterizovat. Román vypráví o cestě Čecha Jakuba do vesmíru, vše se odehrává prakticky v současnosti, takže se v žádném případě nejedná o klasické sci-fi, přestože i jeho prvky se v knize najdou. Krom nich se ale čtenář ponoří také do světa filosofie, historie jak dávné, tak i té komunistické, historické fikce, politiky, romantické lásky, a vůbec hledání smyslu života. Mě osobně kniha uchvátila a přečetla jsem ji jedním dechem. Je velmi aktuální, překvapivě česká a klade nelehké otázky ohledně budoucnosti našeho národa a významu jeho minulosti.

Františka Tranová, oktáva

La page française

„Docteur, je vous en supplie, ne me laissez pas dans l'inquiétude. Dites-moi toute la vérité!“
 „Oui, mais vous risquez d'être choqué!“
 „Ce n'est pas grave, je veux savoir!“
 „Vous n'allez pas nous faire un malaise?“
 „Non!“
 „Vous pouvez tout entendre?“
 „Oui!“
 „Eh bien, voilà! Votre belle-mère est hors de danger et elle va guérir!“

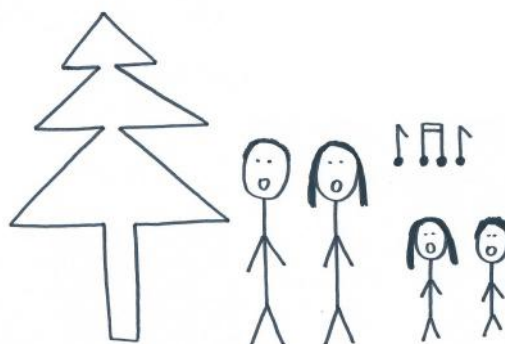
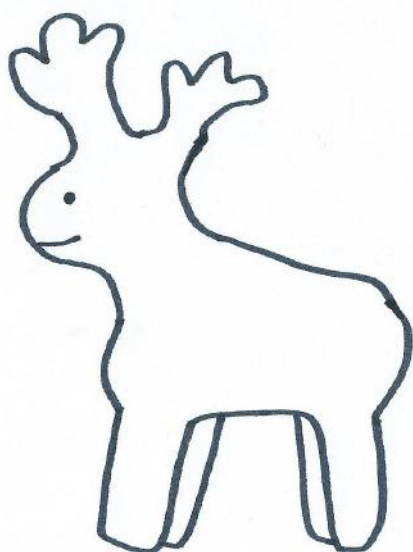
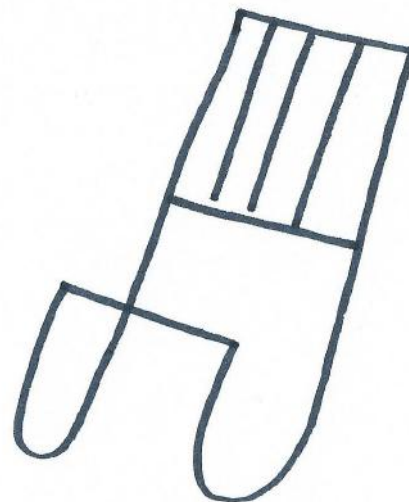
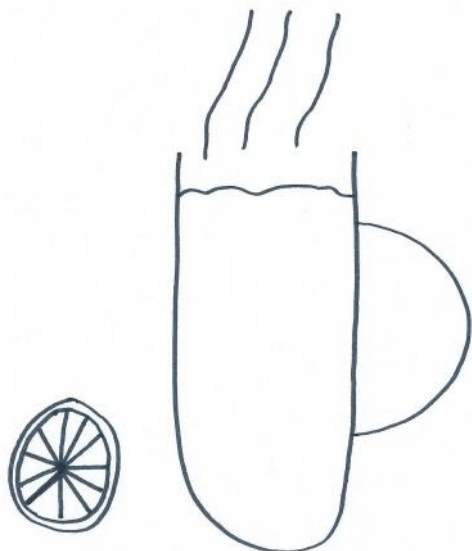
Dans la cantine d'une école catholique, les enfants faisaient la queue pour le self. Ils prenaient leur plateau, leurs couverts et arrivaient devant le bac à pomme. Là, une note disait:
 „N'en prenez qu'une, Dieu vous surveille!“
 Les enfants continuaient alors, prenaient leur assiette et leur plat avant d'arriver devant le bac à pain au chocolat. Cette fois ci, une note griffonnée par une main d'enfant disait:
 „Prenez en tant que vous voulez, Dieu surv-eille les pommes!“

Le prof demande à Toto:
 „Toto, que voudrais-tu être quand tu seras grand?“
 „Je voudrais être un connard!“
 „C'est une drôle d'ambition, ça! Et pourquoi voudrais-tu être un connard?“
 „Quand mon père voit passer notre voisin, il crie toujours: „Tiens, voilà encore ce connard avec sa Ferrari à 100 briques!“

Die Deutsche Seite

Ordnen Sie die richtigen Wörter zu dem passenden Bild zu.
 das Sauerkraut, das Rentier, der Schlitten, der Glühwein, die Weihnachtslaune a
 der Tannenbaum.

Ohlédnutí za další (ne)úspěšnou sezónou

Já bych řekl úspěšnou, ale záleží, z jakého pohledu se na nás podíváte. Za podzim jsme odehráli 11 zápasů, z toho jsme 3 (slovy tři) vyhráli, jednou remizovali a zbytek prohráli. A to ani ne moc těsně. Výmluv pro naše závěrečné skóre máme naštěstí fakt dostatek, hele: půlka týmu nám odjela do zahraničí, druhá půlka byla nemocná, třetí neměla čas chodit na zápasy v pátek večer a čtvrtou jsme sháněli vždycky pár dnů před utkáním, takže sestavy byly ve výsledku poněkud improvizované. Ale bavilo nás to? Bavilo.

Kdybyste se nás zeptali po prvních dvou zápasech, nadšeně bychom vám řekli, že tuhle sezónu je to jasnej postup, letní přestávka pomohla, nová krev týmu koluje v žilách a tak dále a tak dále. První dva zápasy jsme totiž krásně vyhráli, ale jasnej postup to, jak už asi tušíte, nějak nebyl. Dalších 8 pátků jsme totiž zakončovali tradičně prohrou. Ale bavilo nás to? Bavilo.

Nedokážete si představit, jak tvrdej chleba má hanspaulský fotbalista. Hodně tvrdej. Víte třeba, kde je Přední Kopanina? Já už jo, protože jsme tam museli hrát v pátek večer. V pátek večer! Když vás po prohraném zápase čeká třeba hodinová cesta domů, případně přesun na páteční kulturní akci, nemusí vám být hned do smíchu. No ale – nám bylo! Bavilo nás to totiž! I v Přední Kopanině.

Obrovský dík za všechno patří vám, našim milujícím fanouškům. Ať už jste přišli na více zápasů než půlka samotného týmu nebo jste na tribuny zavítali jenom jednou, zbožňujeme vás. Ostatně, i když třeba jenom sledujete naši facebookovou stránku nebo týmový snapchat „cavocasuna“, na kterém najdete live info z každého zápasu, zbožňujeme vás taky. O něco míň, ale taky. A díky vám všem nás to hrozně baví.

Hanspaulská liga má totiž něco do sebe. Kombinuje nevinou zábavu se zdravou dávkou soutěživosti a dramatu. Dala nám možnost vytvořit profesionální tým s nádhernými dresy, skvělým PR a rostoucí fanouškovskou základnou. A i když bychom si zvládli najít jiné večerní programy, sjíždíme se na hřišti a dáváme do toho srdíčko. A ono se nám vrací – podívejte se třeba na náš poslední zápas. Lepší závěr sezóny jsme si nemohli přát. Expertním odhadem vyprodáno, narvané tribuny, skvělá nálada, výhra 10:1 a následná týmová oslava. Přesně proto nás to baví.

Nicméně na jaře 2018 už fakt postupujeme. Vráť se nám totiž ta zahraniční půlka týmu, no a zimní přestávka samozřejmě pomůže. Takže nás koukejte sledovat dál, rádi vás uvidíme na našich zápasech. Děkuje.

Za celou CA Vocasunu,
Štěpán Vácha, oktáva

Vklíněný listopadový den aneb veteránský listopad

Jedenáctý listopad je den, který si v naší kotlině moc lidí s nějakým významným svátkem nespojuje.

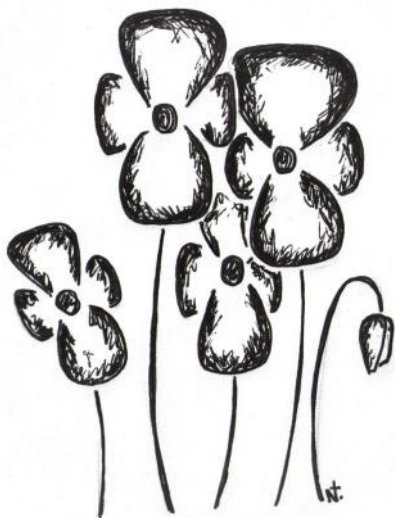
Je totiž trochu nešikovně vklíněn mezi oslavy vzniku nezávislého Československa a výročí sametové revoluce. V západní Evropě se však jedná o velmi důležité datum, které si tam téměř každý upamatuje alespoň malým vlčím máčkem připnutým na klopu kabátu. Den válečných veteránů si tam zkrátka každý připomene, bez ohledu na věk, pohlaví či sociální postavení.

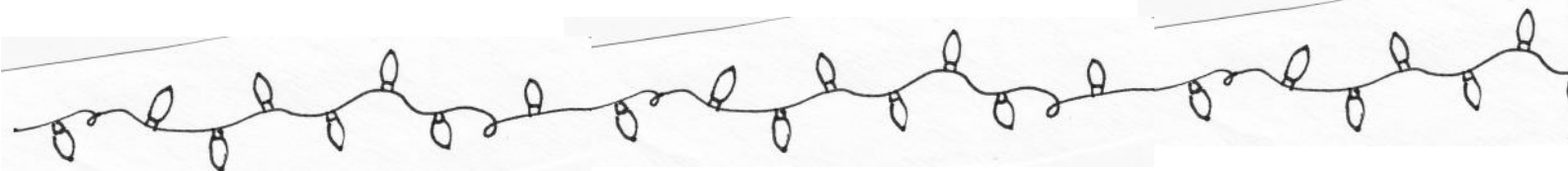
Naše škola se letos rozhodla spolupracovat s neziskovkou Post Bellum, která se nahráváním příběhů válečných veteránů, ale zdaleka nejen jich, zabývá. Tato společnost uspořádala celostátní sbírku s cílem vybrat peníze na další natáčení takzvaných malých dějin. Odměnou za vhození dobrovolné částky peněz do zaplombované kasičky byl právě malý vlčí máček.

Moje skupina zaujala výhodné pozice při výstupu ze stanice metra I. P. Pavlova, neboť jsme předpokládali, že zde máme možnost zasáhnout co nejvíce lidí. Naše úvaha se záhy potvrdila, z podzemního nástupiště se valil nekonečný had cestujících. Kasička se plnila drobnými mincemi i bankovkami a máky utěšeně mizely.

Z listopadového dobrovolničení si jeden neodnese jen dobrý pocit, ale i vědomí, že udělal něco pro to, aby chom do našich kalendářů konečně a jednou provždy zapsali jedenáctý listopad jako nevšední den, během něhož bychom se měli alespoň jednou na chvíli zastavit a tiše vzpomenout na ty, kteří za svou zemi obětovali mnohdy to nejcennější.

Lukáš Svoboda, septima

Roleček
AR: Sedm římských pahorků, toť Mendělejevova soustava studenta latiny.

AR: Kdo vynalezl mikroskop?
FN: Gutenberg?

AR: Islandský sokol, toť Rolls-Royce mezi ptáky.

AR: Středověk byl strašný. Ne proto, že byl mor a inkvizice. Ale nebylo kafe.

AR: Babička je íránsko-indický relikt zapomenutý v Ratibořickém údolí.

AR: Kristus je na kříži zpravidla mrtvý.

AR: K pivu se hodí dvě věci, a sice utopenec a dobrý citát.

AR: Asi začnu být genderově nevyvážený.

AR: Z Mein Kampfu informace nečerpajte, je to velmi mylné.

Huliciusová
AH: Když pohřbíte takovejch dětí, to je voser

AH: Já bych se asi mohla snažit pochopit, co jste se to právě snažil říct, ale řekla jsem si, že ne.

AH: Proč tady běží vyhledávač bing? Proč? Proč jako? Co člověka vede k tomu, že nainstaluje do všech počítačů vyhledávač BING???

AH: Nejrychlejší způsob, jak vyřešit problém se zrakem, je useknout vám hlavu.

Špaček
MŠ: Když na Islandu krachly banky, tak si řekli: „To nevdá, budeme zase rybáři.“

Hudson
DH: Hoard means collecting and keeping junk. Basically, that's what is happening in this class.

Fišerová
KF: Let „x“ be reálné číslo.

(stojíme ve frontě na oběd a přichází dozor)

JZ: Běžte! Hluchouni hluchý!
KF: Kubo, vy jste fakt magor!

Fessová
PK: (prezentace o ministátech): ... je to 6. nejmenší stát v Evropě...
AF: ... což nikoho nezajímá.
AF: Zavřete pusy, ať se můžeme domluvit.

*

AF: Mně by se líbilo, kdyby chlapi začali rodit.

*

AF: Většina řek se nachází při říčních tocích.

*

AF: Necháte si tu pšenici vyklíčit, ono to udělá takovou travičku a pak do toho zapichujete takový ty velikonoční ptákoviny.

*

AF: Co vám připomíná molekula vody?
Třída: Mikymauze!
AF: Zajímavý, mně spíš pylový zrna borovice.

*

VG: Mně se nelíbí barva mého nosu.
AF: Tak si ho zkuste občas umejt.

*

AF: Ještě v tom ošahávání budeme pokračovat.

*

AF: Lidi jsou podivná zvířátka.

Janichová
MJ: Jestli jste někdy blinkali potom, co jste vypili mlíko, tak jste blinkali tvářoh.

Škrášek
(mluvíme o sofistech)
PŠ: Takže vlastně není takový rozdíl mezi pornografickým časopisem a Biblí.

(o druhých lásce)
PŠ: Můj projev lásky spočívá v tom, že vám proříznu hrdlo od ucha k uchu.

PŠ: Maminka vám může tisíckrát říkat nepij víc než deset piv, osm fernetů a nechod' potom na centrifugu, ale vy to stejně uděláte.

PŠ: Epikuros říká, že všechny požitky a slasti jsou správné. To zní dobře, jakože proč ne? Jenže on pak řekne proč ne, takže je po pornu.

Arnot
MA: Děti umíraly jak na běžícím pásu.

MA: Ideální císař je neschopnej a chudej.

MA: Husitství neskončilo Bitvou u Lipan. Když se podíváte na Daniela Landu, tak uvidíte, že to přetrvává až dodnes.

Haláček
JH: Zaokrouhlit Avogadrovu konstantu jako 10, to už je moc i na mě.

ZADNÍ STRANA?

BUDE!

Porgazeen 68: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Terežka Fremundová, Otto-A. Goldflam, Dominika Hermanová, David Chytil, Kačka Kubicová, Filip Miškařík, Petra Nosková, Jonáš Stoilov, Lukáš Svoboda, Klára Šimonová, Františka Tranová, Nora Třísková, Štěpán Vácha, Vojtěch Voska, plus speciální „redaktoři“ oktáva

Sběrači perel: Filip Miškařík, Petra Nosková, Vojtěch Voska

Ilustrace: Eliška Hachová, Terka Hachová, Klára Šimonová, Nora Třísková

Titulní strana: Eliška Hulínská

Šéfredaktorka: Františka Tranová

Sazba a grafická úprava: Petra Nosková

Korektura: Pája Kroužková, Verča Šritterová, Kačka Vystavělová, Lukáš Svoboda

Náš ajiřák poradce: Vojta Staněk

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň, 180 00

Ý-mejl: tranova@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: KáČé

Porgazeen 68 vyšel v prosinci 2017 v nákladu výtisků.